

YENİ
EVREDE

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

1977-Taksim

TAKSİM DEVRİMDİR

ONURDUR!

2004-Taksim

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANINA

• Burjuva
İdeolojik-Politik
Hegemonyasının
Çöküşü

• Emek-Gücü
Sahibi İşçi
Olamıyor

• Davetleri
Kabulümüzdür

• Banka-
Belediye-Devlet:
Yıkım Ekibi
İş Başında

• 6 Mayıs'ta
Harbiye
Açıkhava'da
Denizlerle!..

• İkitelli'de
Sibel Yoldaş'ın
Anması

TÜM İŞKELERİN İŞCİLERİ BİRLEŞİN

1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NA TAKSİM'E!..

Gerçekler inatçıdır!..
Nesnel gerçeklik
kitleleri devrime sürüklüyor...
Devrim kaçınılmazdır!..

1 MAYIS'ta Taksim'e
Kızıl Meydan'a...
Taksim Devrimdir,
Onurdur, Özgürlüktür.

Her yıl işçi sınıfının kavga bayrağını
1 Mayıs Alanı'nda
dalgalandırmaya devam ettik.

2005 devrimci 1 Mayıs'ında da
Kavga Alanı Kızıl Meydandıyız.
Tüm işçi ve emekçi halldarımızı,
1 Mayıs 2005'te Taksim Meydanı'nda
Saat 12:00'da buluşmaya
bu yüksek onuru paylaşmaya
kavgayı yükseltmeye çağırıyoruz...

TAKSİM ONURDUR, DEVRİMDİR

BURJUVA İDEOLOJİK-POLİTİK HEGEMONYASININ ÇÖKÜŞÜ

Halk kitleleri üzerinde, burjuvazinin ideolojik-politik etkisi, her geçen gün biraz daha zayıflıyor. Aynı etkiyi yeniden yaratmak için yapılan tüm çabalar boşa gidiyor. Burjuvazinin ideolojik-politik hegemonyası, bir daha geri gelmemek üzere tarihi etkinliğini yitirmiştir. Egemen sınıfın - burjuva sınıfın- çöküşüyle birlikte, egemen düşünce de çöküş içinde.

Kapitalist toplumdaki sınıfların ekonomik karşıtlığı, sistemin iç çelişkilerinin derinleşmesi, sınıflararası uçurumun büyümesi, rekabet, ekonomik krizler, egemenlerin burjuva toplum üzerine söyledikleri her şeyin iflas etmesini getirdi. Bir zamanlar -burjuva devrimler ve burjuva yükseliş çağında- söylediklerini bugün artık söyleyemiyorlar. Burjuva toplumu yücelten görüşlere darbe vuran, bu toplumun kendi gelişimidir. Kapitalist toplum serpilip geliştikçe, içinde taşıdığı uzlaşmaz sınıf çelişkileri de olgunlaştı; çelişkilerin olgunlaşmasıyla birlikte, sistem de çözülüp dağılmaya başladı. Bu durumda, burjuva toplum üzerine söyleyenlerin nasıl bir etkisi kalır ki.

Kapitalist ekonomik sistem, burjuvazinin politik egemenliğine karşı işliyor. Kapitalist ekonomi geliştikçe, burjuvazinin emekçi kitleler üzerindeki politik egemenliği zayıflıyor. Burjuva partilerin ve hükümetlerin eski etkisi yok oldu. İşçi sınıfının sömürsünün arttığı, halk kitlelerinin sefaletinin derinleştiği; emekçi sınıfın durumunun bu denli gü-

vensiz olduğu ve ezildiği bir toplumsal sistemin egemen sınıfı, halk kitleleri üzerinde politik egemenliği nasıl sürdürebilir ki?

Sanıldığı gibi burjuvazi kitleleri kapitalist düzen içinde tutacak etkiye sahip değil. Ve yine sanıldığı gibi, emekçi halk kitleleri üzerinde kalıcı ideolojik-politik etki bırakmıyor. Bu nedenle yeni bir yol deniyor, yeni üslup kullanıyor. Yıpranmış hükümetlerinin yerine, yenilerinin gelmesi, kitlelerin karşısına yeni liderlerin çıkarılması ya da burjuva politikasında yeni bir stil kullanılması, burjuva etkiyi kalıcılaştıramıyor. Her ideolojik-politik girişim ve yöntemin etkisi çok kısa sürüyor; sonra bu etki de dağılıp gidiyor. Bu bakımdan burjuva perspektif tam bir bunalım içinde -çıkış yolu yok.

Fakat burjuvaların da hemen pes etmeye niyetleri yok. Halkı etkilemek, zihnini meşgul etmek için her yola başvuruluyor. Bu yollardan biri sanattır. Kapitalizm sanat düşmanı olduğu halde, insanları etkisi altına almak için sanattan da yararlanıyor. Sinemadan yararlanma daha ön planda. Kendi bitmiş-tükenmiş yaşamını özendirmek için sinema ve TV "dizileri" çok geniş biçimde kullanılıyor. Belli bir etki yarattığını kabul etmek gerekir. Ancak, yalnızca belli bir an için. Sonra dağılıp gidiyor tüm bu etki. Ne var ki, küçük-burjuva sosyalist hareket, bu "etkinin" derin ve kalıcı olduğu sanısına kapılıyor ve panik yaşıyor. Oysaki, olanların hiç biri kitleleri derinden etki-

lememiştir. Çünkü emekçi yığınların gerçek yaşamı, özelemleri ve istekleri burjuva yaşamın ötesindedir; sistemle çatışma içindedir. Ancak insani bir düzende karşılanabilecektir.

Burjuvazinin en sık kullandığı silahlardan biri, şovenizmdir. Şovenizm, egemenlerin, kendilerine geniş bir kitle desteği sağlayan etkin bir araçtır. Ya, yayılmacı politikalarına iç-destek sağlamak için, ya da, kitlelerin dikkatlerini iç-sorunlardan uzaklaştırmak için kurtarıcı bir silah olarak şovenizme başvurulmuştur. Fakat bu paslı hançer de, kitleler üzerindeki etkisini eskisi kadar hissettirmiyor; öldürücü etkisi eskisi kadar değil artık. Bunun en başlıca nedeni, dünya işçi sınıfı hareketinin ulaştığı bilinç düzeyi ve engin sınıf savaşının birikimidir. Artık hiçbir şey, işçilerin dikkatlerini kapitalistlerden -içerdeki sorunlardan- başka yere çekemez. İşçi sınıfı, ulaştığı düzeyden geriye götürülemez. İnsan bilinci, kapitalizmin onu vuramayacağı, felç edemeyeceği kadar gelişkindir. İşte 11 Eylül'ün hemen sonrasında hem New York'ta, hem tüm Amerikan kentlerinde ABD yönetimine, Amerikan emperyalizmine karşı yapılan enternasyonal karakterli büyük kitle eylemleri. İşte tüm Avrupa'da "kendi" burjuvalarına karşı yapılan büyük kitle gösterileri. Tüm bu eylemler, burjuvazinin ideolojik-politik araçlarını derinden vurmuştur. Onmaz bir yara aldırmaştır.

Söylenenlerden, insanlar üzerinde burjuva etkinin tamamen kırıldığı sonucu çıkarılamaz. Kapitalizm tarihin belli bir dönemini kapsar. İnsanları, burjuva yaşam biçimi, görüşleri, sanatıyla çok yönlü etkilemiştir. Kapitalizm yıkılsa bile, burjuva görüşler, sosyalizm altında da, bir dönem daha yaşamayı sürdürür. İnsanların kazandıkları alışkanlıklar ve düşünce biçimi öyle kolay kolay yok olmuyor; eski, daha bir süre yeninin içinde yaşamaya devam ediyor. Bundan çıkarılması gereken en önemli sonuç, proletarya hareketinin ideolojik mücadeleyi elden bırakmamasının gerektiğidir. İnsanlığın bakış açısında burjuva perspektif tamamen aşılana kadar, bu mücadelede kararlı olarak devam ettirilmelidir. İdeolojik mücadele en ufak bir zayıflama, e-

Kapitalizm tarihin belli bir dönemini kapsar. İnsanları, burjuva yaşam biçimi, görüşleri, sanatıyla çok yönlü etkilemiştir. Kapitalizm yıkılsa bile, burjuva görüşler, sosyalizm altında da, bir dönem daha yaşamayı sürdürür. İnsanların kazandıkları alışkanlıklar ve düşünce biçimi öyle kolay kolay yok olmuyor; eski, daha bir süre yeninin içinde yaşamaya devam ediyor. Bundan çıkarılması gereken en önemli sonuç, proletarya hareketinin ideolojik mücadeleyi elden bırakmamasının gerektiğidir. İnsanlığın bakış açısında burjuva perspektif tamamen aşılana kadar, bu mücadelede kararlı olarak devam ettirilmelidir. İdeolojik mücadele en ufak bir zayıflama, emekçi kitleleri yeniden burjuva etkiye sokacaktır. Sosyalizmin zengin tarihi bu açıdan çok öğretici derslerle doludur. Burjuva ideolojik-politik çöküşten anlaşılması gereken, bir an değil, süreçtir; bu yönde varolan eğilimdir. İnsanlar üzerinde, onların günlük yaşamlarında, bakış açılarındaki; kısaca, insan bilincinde burjuva çizgilere bakanlar, temelde, bu ideolojinin çözümlenip-dağılmakta olduğunu göremiyorlar. Oysa ki insan düşüncesi, gelmekte olan toplumun daha fazla etkisine giriyor. Sosyalizmin aydınlatıcılığı, toplumu daha hızlı kendine çekiyor. Bu da, burjuva çözülmeyi hızlandırıyor. Bireyler sosyalizmle daha yüksek bir yaşam anlayışına kavuşuyor.

emekçi kitleleri yeniden burjuva etkiye sokacaktır. Sosyalizmin zengin tarihi bu açıdan çok öğretici derslerle doludur.

Burjuva ideolojik-politik çöküşten anlaşılması gereken, bir an değil, süreçtir; bu yönde varolan eğilimdir. İnsanlar üzerinde, onların günlük yaşamlarında, bakış açılarındaki; kısaca, insan bilincinde burjuva çizgilere bakanlar, temelde, bu ideolojinin çözümlenip-dağılmakta olduğunu göremiyorlar. Oysaki insan düşüncesi, gelmekte olan toplumun daha fazla etkisine giriyor. Sosyalizmin aydınlatıcılığı, toplumu daha hızlı kendine çekiyor. Bu da, burjuva çözülmeyi hızlandırıyor. Bireyler sosyalizmle daha yüksek bir yaşam anlayışına kavuşuyor.

Kapitalist toplumda, emekçi sınıfların ekonomik yaşamı ile üst-yapı çelişki ve çatışma içindedir. Bu çatışma burjuvazinin ideolojik-politik hegemonyasına ölümcül bir darbe indiriyor. Halk kitleleri ancak daha bir üst toplumsal biçime geçerek, ekonomik kurtuluşuna kavuşabildiği halde ve bu, bir zorunluluk olmuştuk; buna karşın burjuva üst-yapı, ekonominin evrimine karşı duruyor; eski ekonomik sistemde ısrar ediyor. Eski olanda ısrar ise, uzlaşmaz çelişkilerin daha bir derinleşmesine ve şiddetlenmesine yol açıyor. Ekonomik temel (temel yapı) ile politik üst-yapının çatışması, sınıflı toplumun dayandığı üretim sisteminin evriminin kaçınılmaz bir sonucudur. Bu öyle bir çatışma ki, sonunda, burjuva toplumun dağılmasını getirir.

İnsanların toplumsal yaşamında, son kertede belirleyici etken, ekonomik ilişkilerdir. Bilimsel komünizmin teorik olarak ortaya koyduğu bu gerçeği, emekçi kitleler, günlük yaşamlarında da kavıyorlar. Dünyaya kendi ekonomik konumları, yani toplumsal varlıkları temelinde bakıyorlar. Burjuva sınıfların eğitimi olmalarının, kültür elde etmelerinin temelinde ekonomik konumlarının (emek harcamadan;

başkalarının emeklerine el koyma) yattığını; emekçiler olarak, eğitimden yoksun kalmalarının, kültür edinmemelerinin temelinde ise sürekli olarak kendi emeklerinin ürünlerine yabancılaşmaları; sonuçlarının altında ezilmelerinin yattığını artık biliyorlar, anlıyorlar.

Burjuva ideolojisi, emekçi sınıfları sömüren ve ezen toplumsal sistemin ekonomik işleyişinin üstünü örtmeye çalışır daima. Az sayıdaki kapitalistin yararına olanın, tüm toplumun yararına olduğunu propaganda eder. Bunu, çok çeşitli estetik, felsefi, sanatsal vb. biçimlerle yapar. Tüm burjuva propagandaya, demagojiye ve ideolojik örtülere rağmen; emekçilerin ekonomik yaşamı tüm çıplaklığıyla ortaya çıkıyor. Halk yığınlarının ekonomik durumları, yani sefaleti, yoksulluğu, yıkımı hiçbir ideolojik örtünün saklayamayacağı kadar açıktır, somuttur, çıplaktır. Emekçi sınıfların ekonomik-yıkımı her türden burjuva propagandayı, savı, düşünce biçimini havaya uçuracak kadar derindir. Burjuvazi, emekçilerin, kapitalist toplumdaki ekonomik statüleri üzerinde ideolojik-politik hegemonyasını sürekli devam ettiremez. Bireylerin çok yönlü gelişimini güvenmeye alacak bir ekonomik sisteme geçiş, insanlık için bir ölüm-kalım sorunudur.

Amaç, ekonomik kurtuluştur. Politik mücadele, bu yolda yalnızca bir araçtır. Emekçiler, demokrasiye, onun sayesinde bol miktarda geçim aracına kavuşacakları için ihtiyaç duyarlar. İnsanlar, kendilerine bol miktarda geçim aracı sağlayacak bir ekonomik sistemi hedeflerler daima. "Herkesten yeteneğine göre, herkese gereksinimine göre" ilkesini temel alan komünist toplum, kitlelere bunu verebilecek bir toplumdur. Bu toplum, ancak ekonomik olarak örgütlenebilir. Yalnızca böyle bir toplumda ve bu toplum sayesinde, insanlar çağın gerektirdiği eğitimi ve kültürü edinebilirler. Çünkü bunun için yeterli miktarda geçim aracına ve kendini geliştirecek zamana sahip olacaktır.

İnsanlık, koşulları oluşmuş olan daha yüksek bir hayat seviyesine ulaşmak için mücadelesini sürdürecektir.

C.DAĞLI

EMEK-GÜCÜ SAHİBİ İŞÇİ OLAMIYOR

İşsizlik, kapitalist sistemin ekonomik krizinin en belirgin göstergesidir. Ekonomik krizin ilk sonucu, işçilerin kitlesel olarak işten atılmasıdır. Fakat işten çıkartmalar, yalnızca ekonomik kriz dönemleriyle sınırlı değildir. Bu kapitalist üretimin, sermaye birikiminin daimi hareketidir. Günümüzde ulaştığı boyutlar, sermaye egemenliğini sarsacak düzeydedir. Kapitalist sisteme karşı en etkin ve en şiddetli işçi sınıfı eylemleri bu alandan geliyor.

Bugün, kapitalist üretimin en önemli sonuçlarından biri, emek-gücü sahibinin (satıcısının) emek-gücünü satamaması, işçi olamamasıdır. İşçilik potansiyel değil, fiili bir süreçtir; potansiyel gücün, üretim araçlarıyla buluşması, eyleme geçmesidir. Emek-gücü iki koşulda emek-araçlarıyla buluşur. Ya üretim aracı emekçinin kendisine aittir; ya da başkasına. Emek araçlarının emekçinin kendisine ait olduğu dönemler çok gerilerde kaldı ve o dönem bir daha geri gelmeyecektir. O, artık mülkiyetsizdir. Emek pazarında, sadece emek-gücü satıcısıdır. Emek-gücü bünyesinde potansiyel olarak mevcuttur. Ve o da meta yasalarına tabidir. Bir metanın satılabilmesi için, başkası tarafından talep edilmesi, satın alınması gerekiyor. Bu da kolay değildir; metanın arz-talep yasasına bağlıdır. Emek arzı çoksa, yani emek pazarı dolup taşıyorsa, daha çok bekleme gerekir. Sanayinin genişleme döneminde (ki bu da çok eski zamanlardaydı) emek-gücüne talep artar ve bizim emekçi emek-gücünü kolaylıkla satar; emek-gücü kapitaliste ait üretim aracıyla buluşur; emek-gücü sahibi, işçi olur. O artık, kendi kendisinin işçisi değil, başkasının işçisidir. Kapitalizmin daha önceki dönemlerinde emek gücü sahibi bu şekilde işçi olabiliyordu, şimdi olamıyor.

Kapitalizmin önceki evrelerinde, sanayi hareketi daralıp, genişleyebiliyordu. İşçilerin ve iş-

sizlerin durumu da buna göre değişiyordu. Ekonomik kriz vb. nedenlerle sanayide bir daralma görüldüğü zaman, işçiler işten çıkartılır, emek pazarı ağzına kadar dolardı. Emek arzı artınca, bu durum çalışanların ücretlerinin düşmesini de birlikte getirirdi. Yeni bir ekonomik refah dönemine girildiğinde, sanayi üretimi genişlediğinde, emek talebi artar, emek pazarı tekrar eski düzeyine inerdi. Ancak sanayi üretimi nedensiz genişlerse genişlesin, emek pazarı daima varoldu. Çünkü, gereken emek-gücünden fazla bir işçi nüfusu (işsizler) bulundurmamak ser-

mayenin kendisini genişletmesinin bir koşuludur. Sermaye birikimi yalnızca, varlık koşulu olarak işçi sınıfını yeniden-üretmekle kalmıyor; aynı zamanda her an el altında hazır tuttuğu bir işsizler kitlesini de üretiyor. Böylece işçinin kapitaliste toplumsal bağımlılığını da yeniden-üretmek, kapitalist üretimi, sermaye birikimini güvence altına alınmış oluyor.

Emek pazarı iki alandan beslenir. Birincisi, üreticinin mülksüzleştirilmesi yoluyla; ikincisi, ekonomik kriz sırasında işten atılan işçilerle. İşçilerde olduğu gibi işsizler de sermaye sınıfına aittir. Üretimin genişlemesi sırasında, işler iyi gittiğinde, çalışmak, fabrikalara çağrılmak üzere hazır bekleyen bir güçtür. Yedek sanayi ordusudur. Ancak bu durum zamanla değişmeye başladı. Kapitalistlerin o özlemle bekledikleri refah bir daha gelmedi. Ekonomik kriz süreklilik kazandı. Emek pazarı daima dolu

olarak kaldı. Bizim yedek sanayi çağrılmayı boşuna bekler oldu. Yedek ordu, daimi ordu haline geldi. İşsizler ordusunun, sanayinin yedek ordusunun, "yedeklik" yapısı çökmüştür artık.

İşsizler ordusu, yeni katılımlarla genişleyerek en büyük ordulardan daha büyük bir ordu oldu. Umutlu bekleyiş, yerini sonsuz bekleyişe bıraktı. Makinenin kapitalistçe kullanımı buna hizmet ediyor; toplumsal üretimin kapitalist biçimi buna hizmet ediyor, sermaye birikimi buna hizmet ediyor. Bilimsel-teknolojik ilerleme; tekellilik ve devlet-tekellilik bütünlüğü işsizliği çok daha artırdı. Emek yoğunluklu üretimin yerini, daha az emek-gücüyü daha çok üretim aracını harekete geçirme yasası aldı. Emegin verimliliğinin artması, üretim araçlarındaki devasa gelişmeler, sonuçta işçiyi vurdu. Sosyalist düzende olsa, üretimdeki her iyileşme emekçi bireylere bolca za-

Emek pazarı iki alandan beslenir. Birincisi, üreticinin mülksüzleştirilmesi yoluyla; ikincisi, ekonomik kriz sırasında işten atılan işçilerle. İşçilerde olduğu gibi işsizler de sermaye sınıfına aittir. Üretimin genişlemesi sırasında, işler iyi gittiğinde, çalışmak, fabrikalara çağrılmak üzere hazır bekleyen bir güçtür. Yedek sanayi ordusudur. Ancak bu durum zamanla değişmeye başladı. Kapitalistlerin o özlemle bekledikleri refah bir daha gelmedi. Ekonomik kriz süreklilik kazandı. Emek pazarı daima dolu olarak kaldı. Bizim yedek sanayi çağrılmayı boşuna bekler oldu. Yedek ordu, daimi ordu haline geldi. İşsizler ordusunun, sanayinin yedek ordusunun, "yedeklik" yapısı çökmüştür artık.

man -serbest zaman- sağlarken; kapitalist düzende daha çok işçinin işsiz kalmasına ve yaşamdan dışlanmasına yol açıyor.

Kapitalizmin tüm dünyaya doğru yaygınlaşması ve derinleşmesiyle birlikte, kapitalist üretimin kaçınılmaz sonuçları da, tüm dünyada ortaya çıktı. İşsizler ordusu tek tek ülke sınırlarını aşip bir dünya ordusu oldu. Oysa ki bir zamanlar Avrupa sermayesi modern sömürgelerde madenlere sokacak emek-gücü arıyordu. Toprağa ortaklaşa sahip olan özgür üreticiler, zorla; silahla, kamçıyla madenlere indiriliyordu. Şimdiyse, yine zorla oradan çıkarılıyor. Bu insanlar artık “emek pazarından çekilmiştir, ama işevine de girememiştir.” Kendi sanayileri bu kadar artı-nüfusu (işsizleri) tolere edemediği için emperyalist ülkelere göç yolları açıldı. Bir zamanlar Amerika pamuk tarlalarında çalıştırmak için silah zoruyla Afrika’dan köle getirdi. Bugün ise açlığın kamçısını yiyen bu insanlar emperyalist metropollerin sınır boylarında, açık denizlerde ölüyor, öldürülüyor, silah zoruyla, hapis tehdidiyle oralara gelmeleri engelleniyor. Göç yolları, ölüm yolu oldu. İnsanlar aç, insanlar yoksul, insanlar işsiz; iş ise emperyalist sermayenin bulunduğu yerdedir. İnsanlar iş bulmak için ölümüne bir mücadeleyle, dünyaya hücum ediyorlar, dünyanın fethine çıkar gibi, işin olduğu yere sürüyorlar çiplak bedenlerini. Şimdilik aç midelerini doyurmak için işi ele geçirmeye çalışıyorlar; yarın, hatta daha yakında, üretim araçlarını ele geçirmek için; işçiler, işsizler, emeğin dünya ordusu olarak, kapitalizmin kalelerine hücum edeceklerdir. Çünkü bu yol, işsizliğe, açlığa, ölüme son vermenin biricik yoludur, kurtuluş yoludur.

Dünya üzerinde bu kadar işsizinin olduğu bir sırada, çalışan kitle de, bunun baskısı altında kalır. Yalnızca ücretleri düşmekle kalmaz, bir kısmı sermayenin baskısına boyun eğer. Sendikacıların da çabasıyla, işçilerin, sermayenin tüm baskısına boyun eğmesi yaygın bir uygulamadır. Sırf işten atılmamak için, kapitalistlerin her istediğini yapmaya hazır bir kitle var. İşten atılanlar ortalıktaki büyük işsiz yığınların durumuna bakıp kendilerini “şanslı” sayıyor. Ama, onların durumları da güvensiz; on-suz bir güvensizlik içindeler. Koşullarının bilincine varanlar ise mücadeleye yöneliyor. Mücadeleye yönelenlerin sayısı, her gün katlanarak artıyor. Ayaklanmalar sınırları aşip, tüm dünyayı derinden sarsıyor.

İşsizliğin sürekliliği, kalıcılığı, büyümesi ve emek pazarının çöküşü ele alındığında, bunun, sistemin ekonomik-politik-toplumsal krizinin ifadesi olduğu anlaşılacaktır. İşsizlik bu haliyle, sistemin yapısal krizinin bir göstergesidir. Kendi başına ele alındığında, ekonomik krizin güçlü bir işareti ve sonucu olarak görülmele birlikte, bütünlüklü olarak sistemin çöküşü içinde olduğunu, toplumsal üretici güçleri bir daha yakalayamamak üzere elinden kaçırdığını; üretici güçlerin toplumsal karakteriyle çelişki ve çatışma içinde olduğunu gösteriyor. Bu anlamda, kapitalistler, ne zaman işsizlik sorunundan sözetse, bu sorunun, sistemin geleceğiyle ilgili bir sorun olduğunu açıkça itiraf ederler.

Kapitalizmin artık altından kalkamayacağı ve çözemeyeceği bir düzeye gelmiş olan işsizlik sorunu sermaye egemenliğini sarsacak boyutlarda politik kriz konusudur. Üstelik işsizlik sorunundan kaynaklanan politik kriz süreklilik gösteriyor. Her hükümet işsizlerin sorununu çözemediği için çıkmaza sürüklenmiş ve yıpranmıştır. Hükümete aday her parti, ilk hükümet icraatı olarak bu sorunu çöze sözü verir. Her muhalefet, iktidarı, bu sorunu çözemediği için eleştirir. Kısacası sistem, bu kadar işsizi ne

yapacağını bilemediği için açmazdan açmaza sürüklenir; çünkü bunu hiçbir zaman çözümlenmesi mümkün değildir. Sistemin ekonomik işleyişi, burjuvazinin politik çözümlerine karşı işler. Burjuvazi her gün büyüyen işsizlik sorunu karşısında eli-kolu bağlıdır ve çaresizdir.

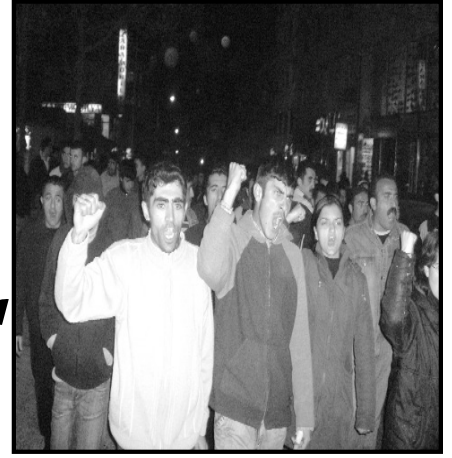
Kapitalist sistemin çözemediği ve çözemeyeceği bu sorunu, sendikacılar, sosyalistler, oportünistler çözmeye kalkıştılar. Kapitalist ekonominin zorunlu sonucu olan bu soruna, aynı ekonomik temel üzerinde “sosyalistçe” çözüm bulmaya çalıştılar. Sorunun “sosyalistçe” halledilişini bulamadılar; ama işsiz kitleyi yıllarca oyaladılar, öfkesini yumuşattılar, umut verdiler; sonuçta kapitalizmin üstüne yürüyecek olan büyük bir kitleyi pasifize ettiler.

Nedir “sosyalistçe” çözüm önerileri? Bir öneri, “herkese iş”tir. Bu önerinin amacı burjuvaziyi, onun hükümetlerini köşeye sıkıştırmak, baskı altına alıp, konuya somut olarak eğilmesini sağlamaktır. Oysaki bu öneriyle, kapitalistler emekçileri köşeye sıkıştırmış oluyor. “Herkese iş” isteyene verilen yanıt: “düşük ücret” olmuştur. Demişti ki, “herkese iş” istiyorsanız, düşük ücrette razı olacaksınız. Hele şimdi yalnızca, o da zor bela, düşük ücretle çalışmaya razı olduğunda iş bulunabiliyor. O halde, iş isteniyorsa, daha az ücret istenmelidir. Görüldüğü gibi kapitalist ekonominin yasaları derinlemesine kavranmadan ileri sürülen öneriler, kapitalistlerin işine yarıyor. Diğer bir yufka yürekli öneri; daha fazla işsiz işe girebilmesi için; gece vardiyasına kalma-ma, fazla mesaiye kalmama ve çalışma saatlerini düşürmedir. Bu öneri lafta kalmadı, pratikte uygulandı. Sendikalar bu taleplerini toplu sözleşmelere soktular, üyelerini bu yönde eğittiler. Üyelere şu insani anlayış verilmeye çalışıldı: “fazla mesaiye kalma ki, işsiz olan sınıf kardeşlerin işe girebilsin.” Evet, bu, çalışanlara fedakarlık anlayışı kazandıran insani bir duygudur. Fakat, sorunu çözücü değildir. Çalışanların tüm sınıf dayanışmasına rağmen “sorun” daha da büyüyerek orta yerde duruyor. Bir de, işsizlik sorununa, “militan” bir hava verilmiş çözüm yolu öneriliyor: “işsizliğe karşı mücadele”. Sanki işsizliğin bir ekonomik temeli (nedeni) yokmuş gibi, kendi başına bir problem olarak ele alınıyor. Kapitalist ekonomi temelinde, işsizliğe bir çözüm aramak, sadece işsiz kitleleri aldatmaktır. İşsiz kitlelere, kendi geleceklerini kendi ellerine almaları söyleneceğine ve kapitalizme karşı mücadele vermeleri için onlara bir bilinç götürüleceğine, “işsizlikle mücadele” gevezeliği yapmak; eşeği bırakıp semeri dövmektir. Görüldüğü gibi, kapitalizmde işsizliğe çözüm yolları aramak, burjuva çözüm yolları gibi çıkmaza düşmekten başka bir şey değildir.

İşsizlik, kapitalist üretimin hem sonucu, hem koşuludur. Kapitalist ekonomi, sosyalist ekonomiye dönüşünce “işsizlik” olmayacaktır. O zaman çalışma usa-uygun sınırlara çekileceğinden, atıl duran fazla emek-gücü üretime çekilebilecek; emek-gücü toplumun ihtiyacını karşılayacak bir üretimi gerçekleştirecektir. Çalışma bir sınıfın omuzlarından alınıp, sağlıklı ve çalışabilir herkese bölüştürülecek; böylece her bireyin kendisini çok yönlü geliştirecek bir ekonomik güvenceyi sağlamış olacaktır. Buna ulaşmanın yolu, kapitalizme karşı işçilerin ve işsizlerin mücadele birliğini gerçekleştirmek ve “Bütün İktidar Emeğin Olacak” şiarıyla iktidar için savaşmaktan geçer.

C.DAĞLI

Davetleri Kabulümüzdür

Olaylar, bir süredir Leninistlerin işaret ettiği doğrultuda ilerliyor. Geçtiğimiz Mart ayından bugüne, kendisini kesin olgularla ortaya koyan gerçek şudur: Yaşadığımız topraklarda iç savaş daha yüksek bir aşamaya girmiş bulunuyor. Bu yeni ve daha yüksek aşamanın ayırt edici özelliklerini, bütünü ile ancak, süreç ilerledikçe göreceğiz. Fakat şimdiden öne çıkan kimi özellikleri sıralayabiliriz:

1) Devrim ve karşı-devrim, patlamalar biçiminde ilerliyor; her patlama kavgayı yaygınlaştırmakla kalmıyor, bir sonraki çok daha keskin çatışmaları hazırlıyor.

2) Tüm bu dönemde, olayların gelişimine damgasını vuran, devrimin ilerleyişi. Çelişkileri keskinleştiren, karşı-devrimi savunma konumuna sokan ve kavgayı kızıştıran, devrimin büyük dalgasının artık her yerde, her köşede görünür hale gelmesidir.

3) Burjuvazi, büyüyen devrim dalgasını durdurmak için hangi yola başvursa sonuç alamıyor. Devrimin baskısı, burjuvazi arasındaki derin çatlağı kapatılamaz hale getiriyor ve sermaye dünyası bu dönemi, adeta bir iktidar boşluğu ile karşılamak zorunda kalıyor.

4) Bütün bunların bir sonucu olarak: Devrim ve karşı-devrim arasında, her iki taraf için bir bıçak sırtı anlamına gelen bir denge oluştu. Proletaryanın ve emekçilerin devrimci hareketi, henüz daha burjuvaziyi devirebilecek öznel güce, birliğe ve dayanıma ulaşamadı; fakat öte yandan, sermaye sınıfı da, devrimi geriletecek irade, moral güç ve politik araçlardan yoksun kaldı.

Hemen her devrimin geçmek zorunda olduğu en kritik aşamadır bu denge durumu; az ya da çok zaman sonrasında, kaçınılmaz hale gelen nihai çatışmayı hazırlar. Devrim şimdi, tüm emekçilere “işte henek, işte deve” diye sesleniyor. Devrimin müjdecisi o çılginca dönem, canlı-kanlı büyük çatışmalar, ayaklanmalar dönemi, sadece ufukta görünmüyor, hemen önümüzde ve sağımızda-solumuzda duruyor. Bir süredir geri hatlarda iç savaşın hasarlarını tamir edip derslerini o-

zümsemekle meşgul olan, kapitalist yıkımın hasadını toplayarak kendine yeni ve taze güçler hazırlayan devrim, bu yeni birikimini en ciddi çatışmalar içerisinde sinamadan geçirecektir. Liberal barış çağrıları kadar, haklar için mücadele kısırlığının da hızla aşıldığı, aşılabileceği bir dönemdir bu. En temel sorunların, her zaman en ciddi çatışmalarla çözümlenebileceğini, toplumsal konumundan dolayı diğer sınıflardan çok daha hızlı kavrayabilme yeteneğine sahip olan proletaryanın, devrimin öncü sınıfı olarak öne çıktığı/çıkacağı dönemdir bu.

Ne var ki, Leninistler dışında, sol grup ve partilerin, devrimin bu en ciddi sınavına politik açıdan hazırlıklı olduklarını söylemek çok zor; dahası, devrimin ciddiyetini bile henüz kavramış değiller. Sol grup ve partiler, yaşanan son olayları genellikle provokasyon, şovenizm ve milliyetçiliğin azdırılıp yükseltilmesi gibi gelip geçici olgularla, rastlantılarla açıklıyorlar. Ve devrimin patlamalarını değil, ama karşı-devrimin patlamalarını, sadece bunları gördükleri için, söyledikleri her şeye karamsarlık ve düş kırıklığı hakim oluyor.

Oysa devrim, hareket alanı oldukça geniş olduğu için, bin bir yoldan, binlerce olguyla kendini gösterir. Devrim başlangıçta her zaman örgütsüz, dağınık, binlerce farklı hedefe vuran hareketlerden alır gücünü. Karşı-devrim ise her zaman, en başından bu yana örgütlüdür ve hareket alanı dar olduğu için, binlerce farklı olayda değil, çoğu zaman tek bir olay ve konuda kendini açığa vurur. Devrim, ancak karşı-devrimle savaşa savaşa bir örgütlülük kazanır: dağınık emekçi grupları, bu zorlu savaşımın sonunda tek bir parti gibi hareket etmeyi öğrenir. Devrim ve karşı-devrimin kendilerini ifade etmelerindeki bu farklılık nedeniyle, olguların iç bağlantılarını kuramayan dar görüşlüler, her dönem karşı-devrimin gücünü abartma eğilimindedir.

Faşist Hareket Yükseliyor mu?

Karşı-devrimin gücü hakkındaki abartılı yorumlar, bizzat sermaye dünyasının pro-

pagandasından kaynaklanıyor. BBC'nin yaptırdığı bir ankette, ABD karşıtlığının %82 gibi en yüksek rakamı bulması, emperyalistleri telaşlandırdı. Emekçiler, uşağın arkasında gizlenen gerçek efendiyi tanıyorlar ve okun sivri ucunu ona yöneltiliyorlar. Fakat, sisteme tehdit olan bu sivri uca dokunmak yerine, emperyalistler bu ABD karşıtlığını, “milliyetçiliğin yükselişi” ile suçlamayı tercih ettiler. Sosyal reformistler de, bu söylemin üzerine adeta balıklama atlayıp, faşist hareketin yükselişi, nedenleri, vs. üzerine bolca sosyolojik ahkam kesmeye giriştiler.

Oysa “faşist hareketin yükselişi”nden bahsedenler, onun en yüksek politik merciden yani devlet iktidarından ve egemen sınıf tekeli burjuvazinin politik karakterinden fişkırp geldiğini göremiyorlar. Faşizm bir devlet biçimidir ve devlet kurumlaşmasının, egemen tekelliliğin elinin uzandığı her yerde boy verir. 35 yılın bu uzun hikayesi bir yana, son birkaç ayda yaşananlara bakıldığında, şovenizme dayanan faşist propagandanın, bizzat devlet kurumları ve tekeller, faşist basın ve partiler aracılığıyla, adım adım ısıtıldığını rahatça görürüz. Sarıkamış ve Çanakkale savaşlarına ilişkin devlet organizasyonları, Kıbrıs ve Kerkük'e yönelik mitingler ve en son resmi “Newroz” kutlamaları, tüm çabalara rağmen, hiç de istedikleri kitlesellikte geçmemiştir. Eğer yükseliş, yaygınlaşma buysa, vay hallerine! Peşi sıra bayrak olayı yaşandı. Devlet ve tekeller adeta seferber oldular; resmi kurumlar, belediyeler tatil edildi; görevli memurlar ve öğrenciler, çoğu şirket çalışanı ve esnaf, adeta zorla ve tehditle alanlara taşındı; asker ve polis ailelerinin ellerine bayraklar tutuşturuldu. Tekstil üreticilerinin bildirdiğine göre, en çok bayrak siparişi verenler; belediyeler, kamu kuruluşları, şirketler ve meslek odalarıydı.

Bayrak olayının rüzgarı henüz dinmeden, karşı-devrimin burada durmayacağını, şişirilen ve azdırılan histerik duygularla şiddetini katliama dek vardıracağını söylemiştik: Nitekim, Ankara'da diploması çevrelerini İngilizce yayın yapan New Anatolia ga-

DOKUZ EYLÜL ÜNİVERSİTESİNDE SALDIRILARA KARŞI ORTAK EYLEM

Faşist provokasyonların ve saldırıların arttığı bir dönemi yaşıyoruz. Devrimin apaçık ve güncel olarak karşımızda bulunduğu bu koşullarda, sistemin devrimi engellemek için her yola başvurabileceğini biliyoruz.

Son yaşanan olaylara (Mersin, Trabzon, Sakarya...) her geçen gün bir yenisi ekleniyor. Bunlardan birisi de 30 mart tarihinde Dokuz Eylül Üniversitesi İktisat Fakültesinde yaşandı. İktisat Fakültesi öğrencisi olmayan, polis okulu öğrencileri ve sivil faşistlerin, fakülteye gelerek, öğrencilere provokatif bildiriler dağıtmaya başlamaları üzerine okulda bulunan 4 ileri-ci-devrimci öğrenci bildiri dağıtımına müdahale etmişlerdi ve bildiri dağıtanları okuldan uzaklaştırmışlardı. Bir süre sonra daha kalabalık bir faşist grup yanlarına sivil polisleri de alarak tekrar bildiri dağıtmaya gelmişlerdi. Yeniden müdahale edilmesi üzerine sivil polisler ve faşistler, bu öğrencilerin üzerine saldırmışlardı.

Bu olayın sonrasında devrimci yapılar olarak bir toplantı düzenledik. Bu saldırılara karşı İktisat Fakültesinde çeşitli ortak eylemler düzenlenmesine karar verdik.

İktisat Fakültesinde tek tek afiş yapmak istendiğinde Devrimci ve Özel Güvenlik Birimlerin müdahale ettiklerini ve afiş yapılmasını engellediklerini de biliyorduk. Bunun için oldukça kalabalık şekilde 20 Nisan günü İktisat Fakültesi'nde toplandık.

Afişlemeye biz de "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na Taksim'e" yazan Mücadele Birliği afişlerimizle katıldık.

Afişleme yaptığımız sıralarda ve sonrasında okulda bulunan diğer öğrenciler tarafından oldukça dikkat çektiğimizi ve bu çalışmanın amacına ulaştığını fark ettik. Bir tek sivil faşistin veya okul yönetiminin bize müdahale etmeye, hatta yaklaşmaya bile cesaret edemediğini gördük.

Bu eylemde amacımız yerine ulaştı. Hem çevremizdeki insanlara devrimcilerin bazı konularda birlikte de hareket edebileceğini, hem de faşist saldırılara karşı sessiz kalmayacağımızı göstermiş olduk.

Eylemi bitirdikten sonra okula bakıldığında "Bu okul devrimcilerin kalesi" dedirtecek bir görüntü vardı.

Akşama kadar afişlerin yırtılmaması için fakültede bekledik, sonra fakülteden ayrıldık.

Ayrıca eylem sonrası yapılan toplantıda da ileriki süreçlerde İktisat Fakültesi'nde farklı ortak eylemlerin ve etkinliklerin yapılmasına ve bunun diğer fakültelelere yayılmasına karar verdik.

Mücadele Birliği Okuru/İZMİR

FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!

Merhaba Mücadele Birliği okurları, "Bayrak provokasyonu"yla faşist saldırılar, farklı alanlara da taşıyor.

Trabzon'daki linç girişiminin ardından Sivas, Sakarya, Ünye vb. yerlerde benzer olaylara tanık oluyoruz.

Faşist saldırıların -şu sıralar- daha bir artması, onların kış uykularından uyandığını hissettiriyor bizlere.

Tüm saldırılara karşı birçok yerden devrimci tepkiler gelmeye devam ediyor/edecek de...

Biz Kafkas Üniversitesi öğrencileri olarak, başta bu olay olmak üzere, tüm faşist saldırılara karşı tepkimizi ortaya koyduk.

Daha önceki basın açıklamalarının aksine, bu kez kitlelendik. Beşyüze yakın kişiyle alandaki yerimizi aldık. Zafer işaretleri-

miz, sıkılı yumruklarımız ve haykırdığımız sloganlarımız, Kars'taki devrimci potansiyeli gözler önüne serdi.

Özellikle Pazarcık ve diğer ilçelerden büyük-küçük, kadın-erkek bizlere destek veren tüm halkımıza devrimci selamlar...

KAÜ-ÖDER pankartıyla alana doğru sloganlar, alkışlar eşliğinde yürüdük. Eylemimize bazı sendikalardan da destek geldi.

Sık sık "Türkiye Faşizme Mezar Olacak" sloganı atıldı. Daha sonra yürüyüşle derneğe geri dönüldü.

Biz devrimci öğrenciler olarak faşist saldırılar karşısında tepkimizi ortaya koyduk ve koymaya devam edeceğiz...

**FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!**

Kars'tan Bir Mücadele Birliği Okuru

zetesi, "güvenlik birimleri"ni kaynak göstererek sivil faşistlerin gizli hücreler biçiminde örgütlenip silahlandığını ve Haymana, Bala gibi Kürt nüfusuna sahip kasabaları basmaya hazırladığını haber verdi. Aynı günlerde, Konya'nın Çumra ilçesinden benzer haberler geldi. Derken, karşı-devrimin katliamcı tehdidi, Trabzon'da gerçeğe dönüştü. TAYAD'lılara karşı girişilen linçin, günler öncesinden devlet kurumları, sivil faşist çeteler ve yerel medya tarafından tezgahlandığı açıkta. Linç girişiminin başarıya ulaşmamasını, sivil faşist çetelerin devrimci yapılar karşısında henüz daha sonuna kadar gitme cesaretini bulamamış olmasında aramak gerekir. Burada, faşist hareketin yaygınlaşp güçlendiğinden değil, ama tüm devlet kurumlarının ve sermayenin desteğiyle azdıldığından, silahlanıp devrimci güçler üzerine kudurmuş köpekler gibi salındığından söz etmeliyiz.

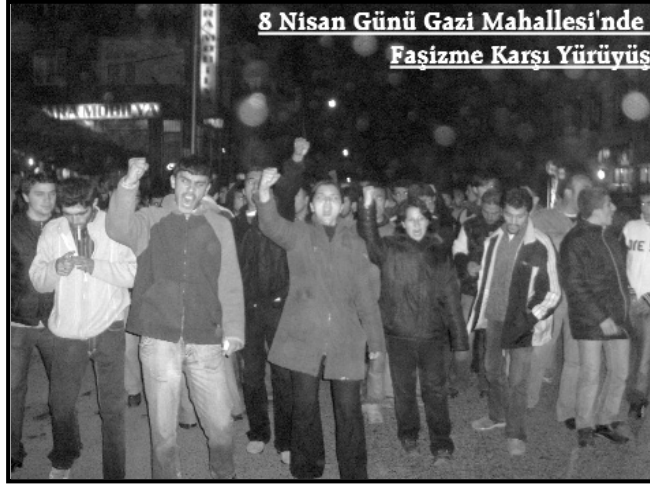
Karşı-Devrimin Kaleleri Sarsılıyor

Devrim, kapitalist sistemin yarattığı yarımdan kendi hasadını toplarken, tüm bölgelerde tabanını genişletiyor. Sadece büyük sanayi şehirleri değil, Ege, İç Anadolu, Karadeniz gibi daha durgun bölgelerde, ilçelerde ve hatta kasabalarda mücadele gelişti. Yoksul köylülük ve tarım işçileri, yavaş yavaş sınıf hareketine dahil olmaya başladılar. Çorum, Uşak, Maraş gibi yerlerde, işçilerin önemli çıkışı oldu. Tekel işçileri Tokat, Malatya ve Samsun'u ayağa kaldırdılar. Yaşananlar, kenarda kalan bu kentlerdeki geniş emekçi yığınları bütün burjuva partilerden uzaklaştırırken, 12 Eylül sonrasının buzunu kırarak devrimci politikanın kökleşmesi için uygun iklim yarattı.

Oysa bu bölgeler, milli gelirden en az pay alan, dışarıya en çok göç veren, işsizliğin ciddi boyutlarda yaşandığı yerler olmasına rağmen, devrimin taze bahar havasına uzak kaldıkları için, asker ve polis gibi faşist devletin vurucu gücüne eleman devşirilen yerler oldu. İç savaşta kan aktıkça, buralar da karşı-devrimin kaleleri oldular.

Bu kalelerin içine önce kapitalizmin engel tanımaz yıkım gücü sızdı; arkasından devrimin taze bahar havasını getirdi. Devrimci çalışma, açık alan faaliyetleriyle buralarda yeni etkiler ve mevziler yaratmaya başladı. Savaş karşıtlığı, 1 Mayıs ve hatta Newroz eylemleri, karşı-devrimin bu kalelerinde açılan gedikleri daha da büyütüyordu.

SEKA işçilerinde gözlenen siyasi tavır değişikliği, karşı-devrimin güçlü olduğu yerlerdeki gelişmelerin ne yönde olduğuna i-

yi bir örnektir. Hatırlanacaktır: SEKA işçileri, 1998'de yaptıkları benzer bir eyleme, deşil devrimcileri, sosyal-reformistleri bile yaklaştırmamışlardı. Oysa son eylemlerinde SEKA işçileri, devrim güçlerine karşı, eskieye kıyasla daha sıcak yaklaştılar. Gelir düzeyleri oldukça iyi sayılan SEKA'lılarda böylesi politik değişimler yaşıyorsa, sefaleti kol gezdiği Anadolu şehirlerindeki kaynaşmayı varın siz düşünün.

Öyleyse şunu söyleyebiliriz: Bayrak histerisi ve linç girişimleri, karşı-devrimin yok olup gitme tehlikesine karşı direnme kavgasıdır. Direnişte ve savunma konumunda olan karşı-devrimdir. Saldırı konumunda olan ve inisiyatifi elinde tutan güç ise, devrimdir. Bu yüzden, açık çatışma alanları terk edilmemeli, daha verimli kullanılmalıdır. Savaşın bütün biçimleriyle karşı-devrimi nefessiz bırakmalız.

Karşı-Devrimin Ezmenin Yolu

Olaylar hızla değişiyor; beklenmedik durumlar, patlamalar, devrimin ve karşı-devrimin dolaysız çatışmaları yaygınlaşıyor. Bunu hiçbir "sağduyu" çağrısı engelleyemez. Bu çatışmalar, şu ya da bu devlet kurumunun ya da partinin provokasyonlarıyla ortaya çıkmadı; iç savaşın ve devrimci krizin bugüne kadar tetiklediği binlerce olay tarafından hazırlandı. Yayılan çatışmalardan endişe duyarak soğukkanlılık telkin etmek, ya da faşist güruhun bayrak sevgisinin samimiyetini teste tabi tutmak, iç savaş karşısında pasifist tutumlardır. En başta, iç savaş gerçeğini reddetmektedir. Devrim bu denli ilerlemişken, karşı-devrimle arasına aşılmaz bir kan deryası girmişken, "provokasyona gelmemek" çağrıları, devrimin ilerlenmesini istememek anlamına geliyor. İç savaş, toplumun bütün sınıflarını iki ayrı kampa toplamışsa, atılan her ileri adım karşı tarafı çileden çıkararak bir "provokasyon"a dönüşür.

Burjuvazi, devrimi bastırabilme için çok farklı yollar denedi: AB'ye üyelik hayalleri, ıvır zıvır nitelikte değişimler, faşist

basın korosunca dile gelen tıka basa iyimserlik yalanları ve şişirilen balonlar, Kürt halkını düzene yedekleme operasyonları, devrimci partileri "terörist" demagojisiyle yalıtma çabaları vs... Bunların hiçbirisi sonuca ulaşamadı. Burjuvazi, saydığımız bu yöntemleri tümüyle terk etmedi; fakat şimdi azdırılıp silahlanan karşı-devrim emekçi güçler üzerine salarak, dolaysız çatışmaları tüm alanlara yayarak sonuç almaya çalışıyor. Ama, bakmayın faşist çetelerin azınlığına... Karşı-devrim cephesi içinde kafa karışıklığı ve yalpalama güç kazanıyor. Önce azdırıp sonra soğukkanlılık çağrıları yapmaları, kendi içlerindeki tartışmaları ve sonuna kadar gitme konusundaki kararsızlıklarını açığa vuruyor. Kendi iç tartışmalarıyla zayıflayıp yalpalayan sermaye, karşı-devrimin dağılması için uygun iklimi yaratıyor.

Tekelci burjuvazi, iç savaşın politik arenasında yenildikçe, emekçilerin ve devrim güçlerinin ayrı ayrı gelişen savaşlarını, aynı potaya doğru aktıkça, sınıflar savaşında, tayin edici son kavgayı kaçınılmaz hale getiren bir durum doğuyor. Çünkü sınıflar savaşında ortaya çıkan böyle bıçak sırtı dengeler, ancak tayin edici bir kavganın gücüyle bir sonuca varır. Burjuvazi için tayin edici kavganın anlamı; açık kitle katliamlarıyla devrimi sindirmektir. Devrimin tayin edici kavgası ise ayaklanmadır. Önümüzde her ikisi de duruyor: Karşı-devrimin katliamları ve devrimci ayaklanmaları. Devrimci güçlerin görevi, bu katliamları önlemek amacıyla ve ayaklanma için hazırlık yapmak, katliamların gelişeni engellemek amacıyla yapıldığını eme , ayaklanmanın kaçınılmaz olduğunu geniş emekçi kitlelere anlatmak ve genel silahlanma çağrısı yapmaktır.

Genel silahlanmanın yolu nedir? Bütün devrimci örgütler bir araya gelse bile, milyonlarca emekçiyi silahlandırmak mümkün olamazdı. Silahlanmanın yolu, önüne ayaklanmanın dolaysız askeri görevlerini koymuş olan gruplar, milisler örgütlemektir. Tek bir silahın bile olmaması, bu grupların örgütlenmesinin önünde engel değildir. Bu gruplar görevlerini, bu görevlerin devrimde oynayacağı muazzam rolü bir kez kavradıklarında, silahlanmanın, barikatlar kurmanın, düşmanın güçlerini en zayıf anında bastırıp dağıtmanın binlerce yolunu bulacaklardır. Tayin edici kavganın saati yakınlaştıkça, bugünden kurulan milislere yeni güçlerin katılımı hızlanacaktır. Yeter ki bugünden bütün fabrikalarda, atölyelerde, işçi havzalarında, okullarda, yoksul emekçi semtlerinde bu savaşçı grupları kurmanın önemi ve gereklere yankılsın.

Hükümetin, 2004 yılı ekonomik büyüme rakamlarını, basın "Türkiye kabına sığmıyor" coşkusuyla yansıtırsa da, rakamların abartılı büyüklüğü, endişeleri daha da artırdı. Yapısal kriz için-deki ekonominin eninde sonunda bir duvara çarpacağına hemen herkes kabul ediyor ve bu araba, duvara ne kadar hızlı çarparsa, o denli darladağın olacak.

Devlet İstatistik Enstitüsü (DİE) 2004 yılına ilişkin ekonomik büyüme rakamlarını açıkladığında, herkesin ağzı açık kaldı. %9,9 gibi bir rakamı kimse beklemiyordu. Şaşkınlık, yerini kuşkuyla bıraktı. AKP'nin en gözü kapalı destekçileri bile, hükümeti uyarma gereği duydular. Çünkü rakamlardaki çarpıtma aletiydi. DİE, geçen yıl açıkladığı rakamları bile, son açıklamada değiştirip yükseltmişti. Arsızca yalanlarda ve foyası meydana çıktığında takındığı yüzüzlükte, önceki hükümetleri fersah fersah aşan AKP için, hiç de şaşırıcı bir durum değil.

Açıklanan abartılı rakamlar bir yana, 2004 yılında ekonominin küçüldüğünü iddia edecek değiliz. Peki bu büyüme, krizden çıkıldığına bir işaret midir?

AKP, abartılıp çarpıtılan DİE rakamları aracılığıyla, herkesin böyle düşünmesini amaçlıyor; böylece, emekçilere tam anlamıyla kan kusturan bütün politikalarına bir sosyal destek bulmayı umuyor. Fakat hevesi adeta kursağında kaldı. %9,9'luk yalanın daha mürekkebi kurumadan, tekstil sektörünün patronları bir araya gelip, "batıyoruz" manifestosu yayınladılar. 2,5 milyon işçiyi barındıran, sanayinin bu belkemiği sektöründeki burjuvalar: "üretim, istihdam, sosyal barış tehdidi altında" diyerek adeta feryat ettiler. Bu olay, AKP'nin faciayla sonuçlanan hızlandırılmış tren macerasına ne kadar da benziyor!!

KEMERLERİNİZİ SIKI BAĞLAYIN

Freni Tutmayan Cenaze Arabası

Durumu şöyle resmedebiliriz: Frenleri tutmayan bir cenaze arabası, yokuş aşağı gittikçe hızlanıyor ve şoför mahallindekiler etrafa gülcükler saçıp kibirle ilan ediyorlar, "Bakın ne kadar hızlıyız. Üstelik benzinden de tasarruf ediyoruz." Bırakalım burjuvaziyi, böyle aptalca böbürlenmelerin keyfini çıkarsın. Biz, bu cenaze arabasının nasıl bir duvara, hangi şiddetle çarpacağına; çarpışmanın şiddetinin proletaryaya devrim için ne gibi olanaklar sunduğuna bakalım.

Kuşkuyla karşılanan büyüme rakamlarını ciddiye alan çıkmasa da, düşük enflasyona ve faiz oranlarına bakarak, Türkiye'nin 2001 yılında yaşadığı büyük bunalımdan çıktığına inanmalar var.

Öyleyse, çok sık tekrarlanan bir yanlış burada düzeltilim. Enflasyon ve yüksek faiz oranları, bir çok kapitalist ülkede, bir bunalımın değil, büyümenin ve genişlemenin ortaya çıkardığı bir olgu olmuştur. En güçlü emperyalist ülkelerde bile, hızlı gelişme dönemlerinde, dikkat çekici oranlarda enflasyon ortaya çıktı. Fakat, örneğin enflasyon neredeyse eksi düzeylerde, faiz oranlarının da sıfıra yakın seyrettiği Japonya, 1990'lı yıllar boyunca, durgunluktan kaynaklanan bir büyük

bunalım yaşadı. Öyleyse, tek başına enflasyon düzeyine bakarak, bir ülkenin yaşadığı krizin boyutlarını tespit etmek, her zaman geçerli bir yöntem değil.

Enflasyon ve faiz oranlarındaki düşüş-

ler, Türkiye'nin yaşadığı krizin yapısal karakterini değiştirmiyor. 2001 yılı krizinin, %120 enflasyonunu, kanserli bir hastanın şiddetlenen ağrıları gibi görebiliriz. Sonrasında bu şiddetli ağrılar dinmiş olsa da, yapıya egemen olan kanserli hücreler daha büyük bir hızla çoğalıyorlar. Bu yapısal bunalımın en önemli kaynağı, küresel kapitalist sistemin içinde bulunduğu durumdur. Hürriyet gazetesinden Ercan Kumcu, dünya çapında yaşanan bu tehlikeli durumu şöyle ifade etmiş: "Bir yerlerde balonlar şişiyor. Patlamamın ne zaman gerçekleşeceği ise bilinmiyor. Yumuşak iniş olasılığı giderek azalıyor gibi görünüyor. İktisatçılar dünya ekonomileri hakkında genelde kaygılı."

Son zamanlarda bir çok burjuva yazardan duymaya başladığımız bu değerli itirafların, Türkiye'de yaşananlara ışık tuttuğunu söyleyebiliriz. 2001 yılından sonra Türkiye'nin balonu nasıl şişirildi, şimdi ona bakalım.

Emperyalist-kapitalist dünyada aşırı biriken ve nereye akacağına bilmeyen para, bütün dünyadaki genel faiz oranlarında düşüşe neden oldu. Oysa Türkiye, reel faiz oranlarını, tüm ülkelerin üzerinde tuttu ve böylece ülkeye bolca döviz akışı sağlandı. Yurt içinde dövizin fiyatı düşerken, TL'nin fiyatı yükseldi. Böylelikle, üretim bu yeni şartlara uyum sağladı. Şirketler, borç aldıkları ucuz dövizlerle, fiyatları düşen ithal mallara hücum ettiler. Şirketlerin büyük bölümü, daha öncesinde yurtdışından temin ettikleri üretim girdilerini dışarıdan ithal yoluna gittiler. Böylece, sanayi için hammadde üreten yerli üreticilerin büyük bir bölümü iflas etti. İthal ürün ticareti yapan şirketlerde de kar patlaması

yaşandı. Üretmeden, ama bolca bulabil-
dikleri borç parayla satın aldıkları ucuz
malları satarak, şirketler zenginleşti.
Bankalar ise, yine yurt dışından bolca
borçlanarak, bu paraları adeta çılgınca
tüketici kredilerine aktardılar.

Kısaca özetlersek: Şu an Türki-
ye’de, bolca alınan borçlara ve emperya-
list ülkelerden ülkeye banka mevduatı,
borsa hissesi ve hazine bonoları biçimin-
de akan “sıcak para”ya dayanan bir sera
iklimi yaşıyor. Ve böylece, 2001 yılı-
nın krizini mumla aratacak çok büyük
bir patlamanın tüm zeminleri hazır duru-
ma geliyor. Hangi gelişmeler bu krizi
patlatabilir?

Birincisi, dünya ekonomisindeki ka-
ramsar havadır. Ercan Kumcu’nun itiraf
ettiği ama nerede ve ne zaman gerçekleş-
eceği bilinmeyen patlamanın, bugün
Türkiye’ye bonkörce sunulan kredilerin
tüm musluklarını hızla kurutacağı, bir sır
değil. Bu durumda Türkiye:

1) Artık borç alamaz, dahası, borç
ödeyemez duruma gelecektir. Çünkü bu-
günkü ödemeler, yine bolca bulunan
borçlarla döndürülüyor.

2) Yeni borçlar bulmak için, faizleri
çok daha yükseltilerek, iç pazar-
daki tüketimi durma noktasına getirecek.
Bugüne dek ucuz krediyle borçlananları
ise felaket bekliyor.

3) Bu krediyi borçlanarak dağıtan
tüm bankalar, şu an en güçlü görünenleri
dahil, dağıttıkları krediyi geri alamadık-
ları için, çöküş yaşayacak. Kimi banka-
lar bu çöküşün kokusunu şimdiden aldılar
ve hemen kendilerini büyük emper-
yalist efendilere sattılar.

Dünyada beklenen kriz patlaması
yaşanmasa bile, iç etkenler Türkiye’yi
benzer sonuçlara sürüklemeye yeter. Ül-
kede emekçilerin gelirinde bir artış mey-
dana gelmediği için, banka kredileriyle
yapılan ticaretin sonuna geliniyor. E-
mekçiler, bu kredilerle borçlanarak en
acil ve ertelenmiş ihtiyaçlarını karşıladılar.
Son birkaç ayda, iç talepte daralmalar
yaşanıyor. Bankalar, daha düşük faizle
kredi dağıtarak, kar elde edecek du-
rumda değiller.

İç Pazar daralınca, üretimi sürdür-
menin tek yolu, ihracata ağırlık vermek-
tir. Bunun için, ya ücretleri çok daha alt
seviyelere düşürmeleri gerekir ya da
TL’nin değerini düşürüp, dünya fiyatla-
rının altında ucuz ihraç malları üretmek
gerekir. Bunun anlamı devalüasyondur.
Tıpkı 2001’deki gibi.

İster iç, isterse dış etkenlerden kay-
naklı olsun, ekonomide şişen bu balon
patlayacaktır. Ne kadar hızlı büyürse,
patlamaya da o kadar hızlı yaklaşıyor.
Kriz, hemen önümüzde duruyor. 2001

yılıının krizinde, büyük holdingler, küçük
işletmeleri yutmuştu. Şimdi topun ağzın-
dakiler, büyük holdingler, büyük banka-
lar, ticaret birlikleri ve elbette devlet ha-
zinesidir.

Benzer bir çöküşü yaşayan Arjantin,
devrimin eşliğinden dönmüştü. Arjantin
deneyimi gösteriyor ki, emekçilere ikti-
darı fethetme şansını aralayan tarih, bu
kapıyı uzun süre açık tutmaz. Öyleyse,
iktidar hedefinde ciddi olan her parti,
geleceği kaçınılmaz olan bu krizde, e-
mekçilerin iktidarı fethetme şansını ya-
kalaması için daha şimdiden hazırlıklarını
tamamlamalıdır. Yapmamız gereken,
tüm yönlerden gelen büyük patlamanın
emekçilere yaşatacağı korkunç acıları
anlatmak, onları bu konuda uyanık tut-
mak ve bu krizin emekçilere iktidarı fet-
hetmek konusunda ne denli uygun fırsat-
lar yaratacağını açıklamaktır. Kitleleri
bu konuda ikna ettiğimiz ölçüde, komi-
teleşmelerini, milisler kurmalarını, şim-
diden donanımlarını tamamlamalarını ve
büyük bunalım patlak verdiğinde, en e-
nerjik şekilde harekete geçmelerini sağ-
layabiliriz.

2001 yılında buna cesaret eden ol-
mamıştı. Önümüzdeki krizde böylesine
cüretli ve iddialı, enerjik ve ikirciksiz
eyleme girişen bir parti, milyonları ikti-
darın fethine sürükleyebilir.

“ZAMANIN KENDİSİNE HİTAP ETMELİYİZ”

Bir tarafta ezen, sömürenler ve on-
ları korumak, iktidarlarını devam ettir-
melerini sağlamakla görevli kolluk
güçleri (asker, polis özel koruma
vs...), diğer tarafta ise ezilen sömür-
ülen, hakir görülen, dışlanan baldırı çıp-
laklar... Fakir, yoksul, ikinci sınıf in-
san muamelesi gören ama onurlu, na-
sırlı ellerin sahipleri işçiler, emekçiler,
üretenler, yoktan var edenler...

Yüzyıllardır hep katledildiler. Her
zaman hakları gasp edildi. Tarihin dev-
rimcilerin üzerine yüklediği misyon bu
nedenle çok ağır. Dünyayı değiştirece-
ğiz, sınıfsız bir dünya kuracağız, dünya
emeğin olacak diyorsak bunun gereğini
yerine getirmeliyiz. Sendikalar işçilerin

ekonomik ve demok-
ratik mücadele ver-
dikleri yer olmanın
yani sıra, onlara sınıf
bilinci veren bir okul-

dur. Ama görünen köy kılavuz istemez
diyoruz ya sendikaların durumu içler
acıısı. 12 Eylül 1980 askeri faşist dar-
besinden sonra mücadele etmeden Se-
limiye Kışlasında teslim olmak için
kuyruk oluşturanlardan ve o günden
sonra işçilerin sinmesinde, kavga da
geri düşmesin de en büyük etken olan
burjuva sendikacılar zaten fazla bir
şey beklenemez. Onlar, bunu çekinme-
den kendi ağızları ile söylüyor. 1 Ma-
yıs kavga gününü bayrama çeviren,
rüzgargülü misali durmadan alan de-
ğiştiren Burjuva sendikacılar. Yakında
herhalde 1 Mayısları İstanbul’da değil,
il dışında gerçekleştirecekler. İşte bu
nedenle, biz işçilere bağımsız, kendi

yönetecekleri komite ve konseyleri
kurması gerektiğini söylüyoruz. Yani
Devrimci İşçi Komiteleri’nde örgütlen-
meli, sadece ekonomik özgürlükleri i-
çin değil iktidar için mücadele etmeleri
gerektiğini söylüyoruz.

İşçi sınıfının kavga günü 1 Mayıs
yaklaşıyor. Elbetteki bir anda tıkr tıkr
işleyen, çok iyi kadrolara sahip komi-
teler bekleyemeyiz. Hepimiz kendi so-
runlarımızı, bireysel çıkarlarımızı bir
kenara bırakıp kendimizi sınıfa, sınıf
mücadelesine adamalıyız. Çünkü za-
manın treni geçip gidiyor. Onu yakala-
malı hatta zamanın kendisine hitap et-
meliyiz.

O zaman özellikle genç DİK’liler
GÖREV BAŞINA...

**İstanbul’dan Bir
Mücadele Birliği Okuru**

TAKSİM DEVRİMDİR ONURDUR 1 MAYIS'TA 1 MAYIS ALANI'NA

Uluslararası proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günü, işçi ve emekçilerin kapitalizme karşı savaş günü 1 Mayıs'a sayılı günler kaldı. Bu 1 Mayıs, üzerinde yaşadığımız topraklarda ve tüm dünyada önemli politik gelişmelerle birlikte geliyor. Emperyalist-kapitalist sistemin tüm dünya üzerinde yaşadığı kriz, sistemin aşılmasının olanaklarını da her gün biraz daha genişleterek derinleştiriyor. Tüm dünya üzerinde işçi sınıfı ve emekçiler, ezilen halklar, onların "özgürlükler dünyası"na geçmelerinin önünde engel olan emperyalist-kapitalist sistemi aşmak için tarihsel eylemlerine yöneliyorlar. Bu sisteminin sıçramalı çöküşü ve ardı sıra sosyalizmin yükselişi, "özgürlükler dünyası"na geçişin kapısını aralayacaktır. Bugün dünya üzerinde yaşanan tüm felaketlerin kaynağı olan köhnemiş emperyalist-kapitalist sistemin yıkılışı, milyarlarca insanın açlıktan, yoksulluktan, işsizlikten, savaşlardan kurtulması anlamına gelecektir. Bu nedenle dünya üzerinde yaşayan milyonlarca insan içgüdüsel olarak sosyalizme yönelmiş durumdadır. Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı yeni evre, milyonlarca insanı tarihsel sıçramanın eşiğine getirip bıraktı. İnsanlık ya ABD emperyalizminin kendisine karşı başlattığı 3.Dünya Savaşı'nda yok oluşa sürüklenmeyi kabul edecek ya da tüm sınıflar mücadelesi tarihinin bize öğrettiği gibi bunca baskıya, sömürü ve aşağılan-

maya daha uzun süre katlanmayacak ve tarihsel eylemine girişecektir. Bugün gelişmelerin bu devrimci yönünü görmeyenler, sadece ve sadece devrimi bir bilinç sorunu olarak algılayanlardır. Oysa devrimin nesnel gelişimi, tarihi alabildiğine hızlandırmıştır. Şimdi her şey, "sıçrama" kelimesinin kendisinde gizlidir.

Türkiye ve K.Kürdistan'da da olaylar devrimci yönde gelişimini sürdürüyor. Önümüzdeki günler, iç savaşın değişik boyutlarla şiddetleneceği günler olacaktır. Devrim, otoritesini karşısında duran tüm güçlere kabul ettirecektir. Bugüne kadar öz-sözü söylenmiş olan devrim, artık sıçramalarla yol alacak ve ne kadar somut olduğunu herkese gösterecektir.

Yıllardır devrimin en somut çarpışmalarından biri Taksim 1 Mayıs Alanı'nda yaşanıyor. 1 Mayıs Alanı'nda, proletaryanın kızıl bayrağını dalgalandırmakta ısrarlı olan Leninistlerle devlet arasında yaşanan savaş, artık herkes tarafından biliniyor. Türkiye ve K.Kürdistan'da 1 Mayıs, onyıllardır özüne uygun olarak o alanda kutlanıyor. Devrim ve karşı-devrim, o alanda yürüyorlar birbirlerinin üzerine. Her sene 1 Mayıs öncesi Taksim Alanı'nın 1 Mayıs Alanı olduğuna dair onca laf edip, mangalda kül bırakmayanlar, utangaçça rotayı, kendi deyimleriyle, "Alanlara" çevirirken, leninistler politikada ilkel olmanın bir gereği olarak, devrim ve onur olarak gördükleri Tak-

sim'de ısrar etmeyi sürdürüyorlar. 1 Mayıs'ın nerede kutlanacağı sorusu, herhangi bir soru değildir. Devrim sorununa somut yaklaşamayanların 1 Mayıs Alanı'nın neresi olacağına da somut yaklaşamamalarında şaşılacak bir yan yok. Bu sene, geçen yıldan farklı olarak sendika konfederasyonlarının 1 Mayıs kutlamalarını nerede yapacaklarını önceden açıklamış olmaları, ortalama solun kafa karışıklığını gidermeye bir nebze olsun katkıda bulundu. Yoksa yine kibleyi şaşır-mış olarak ortalarda dört dönmeleri işten bile değildi. Konfederasyonların 6 Nisan'da yaptıkları basın açıklamasında, bu sene 1 Mayıs'ı Kadıköy'de kutlayacaklarını açıklamasından sonradır ki, kendisine "Devrimci 1 Mayıs Platformu" diyen ortalama sol, kibleyi belirleyebildi. Artık şu, onlar açısından her 1 Mayıs öncesi değişmeyen bir prosedür halini aldı: önce sendikaların nabzı yoklanır, sonra devrimci çevrelerle bir araya gelinilir, sendikacılara verip veriştilir, bu arada Taksim'in 1 Mayıs Alanı olduğuna dair mangalda kül bırakılmaz, sonra "sendikacılara basınç uygulanması" konusunda hemfikir olunulur. Bu sırada herkes "1 Mayıs'ta Alanlara" diye çağrı yapar. ("Alanlar" dedikleri Taksim dışında her yerdir aslında) Sonra Sendikaların tavrı beklenmeye başlanır. Elbete "sendikalara basınç uygulama" süreci devam ediyordur. Ve nihayet sendikacılar 1 Mayıs'ı nerede kutlayacaklarını açıklarlar. Ortalama sol bu-

nu bir “dayatma” olarak kabul eder; ama sonuçta bu “dayatma”ya boyun eğer ve “sınıftan ayrı bir 1 Mayıs kutlamama” demagojisiyle sendikaların peşinden devletin tahsis ettiği alana gider. Ortalama solun sınıftan anladığı sendikalar. Her ne kadar “sendikal bürokrasi”den dert yansalar da, onlarsız edemezler. Hatta, bu sene şu dahi söylenebilmiştir: “*Sendika bürokratlarının heveslerini kursaklarında bırakmalıyız. Onların yanında olmuyoruz*”, “*Reformizmden ayrışmak onların ekmeğine yağ sürcek*”. Bunun anlamı çok açıktır: Ortalama sol, sendikal bürokrasiden ve reformizmden kopuşmayı göze alamamaktadır. Bunun nedeni bellidir: ortalama sol, kendisini ancak kalabalıkların içinde güvende hissetmektedir. Reformistlerle yan yana olursa bir güç olabileceğine inanmakta, kendi gücüne güvenmemektedir. Kendisine “Devrimci 1 Mayıs Platformu” diyen ortalama solun bu seneki 1 Mayıs sloganının “Birleşik, Kitlesele, Devrimci 1 Mayıs İçin İleri” olması, tesadüf değildir. Ortalama sol, ancak reformistlerle ve sendika bürokratlarıyla birleşerek kitlesele bir 1 Mayıs kutlayabileceğini düşünmektedir. Ve bunun dışındaki tüm önerilere daha başında karşıdır. 12 siyasi yapının oluşturduğu “Devrimci 1 Mayıs Platformu”nun bileşenleri, hem ağlar hem giderim misali, bu yolda sendikal bürokrasinin “dayatmaları”na boyun eğmiş, onlarsız edememişlerdir. Başlangıçta platformda bulunan ama kısa süre sonra ayrılan ESP ise, kendini bu tartışmalardan muaf tutmuş ve soluğu daha baştan reformistlerin yanında almıştır.

1 Mayıs’ın nerede kutlanacağı sorusunun, yani alan tartışmalarının öyle alelade bir tartışma olmadığı, herkes tavrını açıkladıktan sonra daha iyi anlaşılıyor. 1 Mayıs’ın 1 Mayıs Alanı’nda Taksim’de mi, yoksa “valiliğin alanı” denilen Kadıköy’de mi kutlanacağı, devrimcilik ve reformizmi ayıran bir turnusol işlevi görüyor. İşçi sınıfı ve emekçiler, ortalama sol hareketin tabanındaki devrimci unsurlar, Taksim’e çıkmak için

can atarken, sırtını Taksim’e dönüp “reformistleri yalnız bırakmayarak” onlara iyi bir ders vermek için(!) başka bir alana gidenler, bu sınavda da sınıfta kalmışlardır. Nasıl ki Taksim, sınıf uzlaşmazlığının mihenk taşıysa, Taksim’den vazgeçmek de sınıf uzlaşmasının en bariz göstergesidir. Oportünizm, söylediğini yapmamak değilse nedir? “Taksim 1 Mayıs Alanı’dır”, “2005 1 Mayıs’ı Taksim’de Olmalıdır” deyip rotayı başka bir yöne kırmak, oportünizmin dik alası değilse nedir? Taksim’in neden 1 Mayıs alanı olduğuna dair bir araba dolusu laf edip, daha sonra “güç dengeleri”nden dem vurmamak, “Taksim bir yer değil, bilinçtir” demek, “Taksim’e sınıfla birlikte çıkmak gerek” diye ahkam kesmek, belki kendi tabanınızda bulunan insanların bazılarını inandırabilir. Ama bizleri değil. Kaldı ki, her dürüst insan size, sınıfa hangi bilinci götürdüğünüzü soracaktır. Sınıf, Taksim’e çıkmaya can atarken, sizin neden onlara değil de sendikacılara kulak verdiğinizi soracaktır. Marx, işçi sınıfının mizaç olarak siyasetçi olduğunu söyler. Siz sanıyor musunuz ki, işçi sınıfı ve emekçiler, herkese her türlü etkinlik için açık olan Taksim Meydanı’nın kendilerine kapalı tutulduğunu bilmiyorlar. Siz sanıyor musunuz ki, onlar sizin dün söylediklerinizi bugün unutuyorlar. 2004 1 Mayıs’ında “Bugün Saraçhane Yarın Taksim” diyenlere “yarın artık bugündür” demiyorlar. Siz sanıyor musunuz ki, işçi sınıfı ve emekçiler, “sınıf hareketinin dibine vurduğundan” dem vuranları, kendilerine öncü olarak benimser ve onların peşinden giderler.

Ortalama sol hareket, konfederasyonların “valiliğin alanı” Kadıköy’de karar kılmasının ve valiliğin onların önüne koyduğu krokiyi benimsemesinin “tarih bilincinin dumura uğratılması” olarak kabul ediyor. Peki madem Kadıköy’ün verilmesinde böylesine önemli bir saldırı görüyorsunuz, o zaman sormazlar mı size “sizin orada ne işiniz var” diye. Açık ki, tarih bilinci bize, 1 Mayıs’ta 1 Mayıs Alanı’nda olmayı em-

rediyor. Politikada tutarlılık, devrimde ısrar, 1 Mayıs’ta Taksim Meydanı’nda olmayı zorunlu kılıyor.

Ortalama solun kitle kaygısı, bu seneki “bayrak provokasyonları”yla daha da depresmiş durumda. Devrimin karşısında bir karşı-devrimi örgütleyerek gelişeceği öngörüsünü gereklerini yeterince anlayamayan ortalama sol, iç savaşın gelişimi karşısında kurtuluşu kendisini kitlelerin en çok olduğu yere atmakta buluyor. Her türlü gösteriye açık ama 1 Mayıs kutlamalarına kapalı olan Taksim Meydanı’na insanların gelmeyeceği demagojisiyle, sendikaların peşine takılmayı sorun etmiyor. Oysa Lenin, “İleri işçilerin hareketinin karakteri neyse, tüm hareketin karakteri de odur” diyor. Bugün ileri işçilerin tümü, Taksim Meydanı’nın 1 Mayıs Alanı olduğunu ve 1 Mayıs’ı orada kutlamak gerektiğini söylüyorlar. Sınıfa önderlik etmek iddiasında olanların esas olarak bunu kriter olarak almaları gerekirken, yasaklanmış bir alana işçilerin gelmeye tereddüt edeceklerini dile getirmeleri, aslında sınıfın nesnel durumunu değil, kendi öznel durumlarını yansıtıyor.

Bugünden anlaşılıyor ki, her sene olduğu gibi, bu sene de iki ayrı 1 Mayıs olacak. Biri “valiliğin alanı”nda, “valiliğin krokisi”ne göre kutlanacak 1 Mayıs, diğeri proletaryanın kızıl bayrağının 1 Mayıs Alanı’nda dalgalanacağı 1 Mayıs. Biri, her zaman olduğu gibi gene bayram havasında kutlanacak olan 1 Mayıs, diğeri proletaryayla burjuvazinin güçlerinin çatışacağı 1 Mayıs. Biri reformist 1 Mayıs, diğeri kızıl 1 Mayıs.

1 MAYIS’TA 1 MAYIS ALANI’NA TAKSİM’E!

TAKSİM DEVRİMDİR ONUR- DUR!

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

Merhaba;

Yaşadığımız onca şeyden sonra size içimi dökmek, zahmet değil, ihtiyaç benim için. Son iki ayı öyle yoğun duygularla ve dolu dolu yaşadık ki ki, hala da aynı yoğunlukta yaşıyoruz.

Başladığımız eylemin, 19-22 Aralık destanının devamı olduğunu düşünüyorum. Zafere kadar hiç kesintisiz sürecek yürüyüşümüzün, zorlu fakat bir o kadar da coşkulu etaplarından- birindeyiz. Zorlu engelleri, zor araçlarıyla aşmak gibi, bedenini açlığa yatırmak da var bu yürüyüşte...

Bu uzun, upuzun destana, yüreğimden ve bilincimden kopan bir dize ekleyebilme şansı, beni nasıl mutlu ediyor bilemezsiniz. Yaşamda kalmanın, beni ben yapan, yüreğime ve bilincime, güneşin çiçeklere verdiği gibi renk ve yaşama sevinci veren değerlerime bağlı kalmanın büyük onurunu yaşıyorum. Güneş, su, hava, toprak nasıl bir çiçeğin yaşaması için yeterliyse yaşaması için de koşullar ne olursa olsun, Leninizmin yaldızlı tarihine eklenebilecek bir satır bulması yeterlidir.

Yaptığım eylemin tarihsel önemini biliyorum. Yine de 19-22 Aralık günlerinde yaratılan dizelerin yanında ne kadar sönük kalacak benimki diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Hele de Denizleri, 13 Mart Savaşçıları düşünürken, onların yüzde yüz bir ölüm karşısında tarihimize yakışır tavırlarını düşünürken... Ama hayıflanmıyorum, ölüm bu kez kaçsa bile önümüzden, bir yerde mutlaka çıkacak karşımıza. Ve bizler, yaşamayı bunca çok seven Leninistler, destana yeni dizeler eklemeye devam edeceğiz. Bizler yaşama sevincimizi, ölüme ve tüm engellere meydan okuma kararlılığımıza borçluyuz.

Yaşama sevinci ve umut... 19 Aralık'tan beri yaşadığım her gün, diğerlerinin koşullarından ve sağlığından duyduğum endişe ile birlikte en yoğun yaşadığım duygulardı bu ikisi. Onca meraka, endişeye rağmen yaşadığım bu güçlü ve güzel duyguların kaynağı neydi? Bu sorunun cevabını bulmam için fazla düşünmem gerekmedi. İnsanı, içine bahar havası çekmiş gibi ferahlatan, tüm çelişik duygulara set olan bu duyguların nedeni, elbetteki eylemdi. Kendi eylemimizdi. "Eylem umudun anasıdır", sözü-

"Eylem Umudun Anasıdır"*

nü hatırladım. Bu sözün anlamını yeni keşfetmişim gibi etkilendim. Bir cümle, nasıl bu ka-

dar derin bir anlamla yüklü olabilir, diye düşünmekten kendimi alamadım. Eylemimiz umudun anasıdır; bilincimiz ve kararlılıkla başladığımız eylem, 19 Aralık'la birlikte karşı karşıya geldiğimiz faşist güruhu hayrete düşüren yaşama sevincimizi ve umudumuzu doğurdu. Umudumuz ve yaşama sevincimiz; coşkimuzu, kararlılığımızı kamçılıdı. Mevsimler birbirini tetikleyerek ardi ardına gelen, iç içe geçen, yoğunlaşan, büyüyen duygu silsilesinin yalnız bana özgü olmadığını, yoldaşların mimiklerinden, ses tonlarından, sözlerinden anladım ve izledim. Ziyaretimize gelenleri de her şeyimizden önce ve daha fazla bu duygularımızla etkilediğimizi gördüm. Demek ki umut ve yaşama sevinci, gözlerimizden öylesine taşıyor ki, en karamsar insana bile bir parçasını buluşturuyoruz. Hatta bazılarına bilincimiz ve kararlılığımızdan önce, yaşama sevincimizle, coşkimuzla ulaşıyoruz. Çünkü bu duygularımızın hem nesnel, hem de öznel temelleri çok sağlam. Bu duygu ve düşüncelerim, yaptığım eylemin bana kattığı şeylerdir. Bunu, eylemimizin tarihimize katacakları yanında önemsiz bulsam da, sizlere anlatmadan edemedim.

Daha ne kadar da çok şey var anlatmak istediğim, paylaşmak istediğim. Ama birden olmuyor, yavaş yavaş... İnsanın içindekileri istediği gibi anlatabilmesi de kolay değil... Hem de her günü bir yıla bedel olan bu süreçte... Neyse, daha yazışırız.

Hepinizi tek tek öpüyor ve kucaklıyorum. Herkese ama herkese selam ve sevgilerimi gönderiyorum. Sizlere tekrar sarılabilmek, en büyük dileğim... Mutlaka görüşeceğiz...

Sevgiyle ve umutla kalın...

Sibel SÜRÜCÜ

NOT: işaretlerinin bulunduğu yerler, cezaevi idaresi tarafından karalandığı için okunamamıştır.

* 1.Ekip Ölüm Orucu savaşçısı TKEP/L davası tutsağı Sibel SÜRÜCÜ'nün yoldaşına yazdığı mektubu. Bu mektup, Devrimci Mücadele Birliği Dergisi 15-28 Şubat 2001 tarihli 4. sayısından alınmıştır.

Sibel Sürücü Ölümsüzdür

ve balkonlardaki emekçi halkın ilgisi, coşkusu arttı. Parseller Caddesi'ne gelindiğinde okunan basına klamasına ve atılan sloganlara toplanan kalabalık halk alkışlarıyla destek veriyordu. Bir kez daha sahipleniliyordu Sibelimizi kitelli nin sokaklar ve yoksul halk bir kere daha barına basıyordu onu. Terlikle M. Cadele'ye ubesine baktı sivil polisler ise halkın alkışlamasına tedirgin gözlerle izliyorlardı. Basına klamasından sonra 2 akrep, 3 resmi 5-6 sivil polis otosu takibinde yolda nın mezarını ziyarete gittik. Mezarbağında Sibel Sürücü ahsında 1. m. s. z. e. n. t. m. devrim savaşları na hitaben saygı duruunda bulunuldu. Yolda nın anması, Sibel'in annesi Sakine Sürücü, kızı Sibel'i anlattı. Pankart, mezarbağında tekrar okundu. S. r. a. d. a. Sibel Yolda nın 1. m. s. z. r. sloganları atıldı. Daha sonra onun yazdığı şiirleri onun izinden yürüyen gençler yolda nı ona hitaben okudular. Anma bittikten sonra geldiğimiz gibi yolda nın polis takibinde mezarbağından ayrılarak anmamız sonlandırdık.

**SİBEL SÜRÜCÜ ÖLÜMSÜZDÜR!
ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR SÜRECEK
ZAFERE KADAR!
DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!**

Sizsiz bir yaşamı asla kabul etmeyeceğim diyordu, Sibel yolda nın 1. m. Orucunun 124. gününde (22 Nisan 2001) de 1. m. s. z. e. n. t. m. devrim savaşları na, i. l. e. r. e. m. e. k. i. l. e. r. e. v. r. i. m. v. a. r. d. . Kendisini gelecek günlere 1. m. s. z. k. p. r. l. e. r. k. u. r. a. n. S. o. v. y. e. t. p. a. r. t. i. z. a. n. l. a. r. n. a. b. e. n. z. e. t. i. y. o. r. d. u. *Ve bizim kuracağımız köprüler üzerinden çocuklar yürüyecek geleceğe* diyordu. Sibel yolda nın züfak k. b. e. d. e. n. i. y. e. l. e. i. n. s. a. n. l. a. r. n. s. n. f. s. z. s. m. r. s. z. s. n. r. s. z. b. i. r. d. n. y. a. d. a. y. a. a. m. a. l. a. r. i. n. b. y. k. b. i. r. k. a. v. g. a. v. e. r. i. y. o. r. d. u. Bu b. y. k. k. a. v. g. a. d. a. d. e. n. i. z. f. e. n. e. r. i. m. i. z. S. i. b. e. l. i. m. i. z. d. e. n. a. l. d. ı. m. z. k. z. l. b. a. y. r. a. , i. m. d. i. b. i. z. g. e. n. L. e. n. i. n. i. s. t. l. e. r. t. a. y. o. r. u. z. 1. m. s. z. e. m. e. s. i. n. i. n. 4. y. l. n. d. a. L. e. n. i. n. i. s. t. l. e. r. o. l. a. r. a. k. b. i. r. a. n. m. a. g. e. r. e. k. l. e. t. i. r. d. i. k. 7. o. t. o. b. s. e. v. i. k. k. u. v. v. e. t. i. n. k. a. r. a. k. o. l. n. d. e. h. a. z. r. b. e. k. l. e. m. e. s. i. , a. s. k. e. r. i. v. e. p. o. l. i. s. a. k. r. e. p. l. e. r. i. , r. e. s. m. i. p. o. l. i. s. i. n. y. a. n. n. d. a. b. l. g. e. n. i. n. s. i. v. i. l. p. o. l. i. s. l. e. r. c. e. a. b. l. u. k. a. y. a. a. l. n. m. a. s. b. i. r. t. r. k. d. e. k. i. u. c. m. l. e. y. i. h. a. t. r. a. t. y. o. r. d. u. *Ölülerimizin dehşeti düşmana korku sağlıyor*. Evet Sovyetk z n n ruhut ms m r c asaklara ve onun yardak lar na korku salmaya devam ediyordu.

Sibel Yolda nın 1. m. s. z. r. M. Cadele Birli i Plt. yaz 1. pankart m. z. k. z. l. b. a. y. r. a. k. l. a. r. m. z. Sibelimizin, Aysunumuzun ve Murat m. z. n. r. e. s. i. m. l. e. r. i. n. i. n. b. u. l. u. n. d. u. d. v. i. z. l. e. r. l. e. m. i. n. i. b. s. c. a. d. d. e. s. i. n. i. n. b. i. r. e. r. i. d. i. n. i. t. r. a. f. i. e. k. e. s. e. r. e. k. Cemevi'nden parseller caddesine yürüyeye gittik. kitelli halkın destek verdi iylemde s. k. k. Sibel Yolda nın 1. m. s. z. r. , Devrim Savaşları 1. m. s. z. r. , 1. m. Orucu Sürüyor Sürcek Zafere Kadar , Yaşamın 1. m. Orucu Eylemimiz , Zindanlar Yıkılışın Tutsaklara Zg r l k , Ya Devrim Ya 1. m. , 19 Aralık Savaşları 1. m. s. z. r. , Sibel Sürücü Yaşıyor Leninistler Savaşıyor sloganları yankılandı. Cade boyunca esnafların

Öylesine bir destana, öylesine kahramanlıklara tanık oluyoruz ki, bu destansı direnişin tanığı olduğumuz kahramanlıkların bizlere yaşattığı güzelliği, onuru, coşkuyu, (...) hangi söze sığdırabilirim, nasıl anlatabilirim.

Anlatması kolay değil, duyguların düşüncelerin hızında, kelimeleri yaşananlara yetiştirmek zor. Ve sanıyorum hiç bir sözcük tam yansıtamaz bu destanı yaratan, insanlığın ileriye, akışına kendisinden bir damla sunan yüreklerin yalınlık içindeki güzelliğini, kahramanlığını... Çünkü bazen bir mimik hareketinde gizlenir o, bazen bir gülüşün sıcaklığında, bazen “o en gerekli anda” ileri fırlarkenki iç dinginliğinde ve hatta, bazen susuşta... Görmek, dokunmak, hissetmek, aynı havayı solumak lazım bunun için, aynı havayı... O yüzden her mektup sonrası çoğu bana kalıyor anlatabilmek isteyip de, dilimin dönmediğinin... Ve şimdi yine hiçbir sözcüğün yetmeyeceğini -bile bile yazmaya çalışıyorum.

Sibelimizi, kızıl kanatlı SerCHE'mizi uğurladık mavi sonsuzluğa (...) Ve en az öfkemiz kadar büyük bir onuru coşkuyu da yaşıyoruz. Sibelimiz bu onurlu yolculukta ipi ilk göğüsleyenimiz zindanlarda ölümsüzleşen ilk kadını ve Leninist Parti'nin ölümsüzleşen ilk Ölüm Orucu savaşçısı olma onuruna erişti. Şimdi onu anlatmak, onu kelimelere sığdırmaya çalışmak ne kadar da zor, ne kadar da yetersiz kalıyor yazılanlar.

Sibelim, kardeşten öte yüreğim, yoldaşım. Ömrümün 22 yılının en güzel yarısı. Nasıl, nasıl isterdim anlatabilmeyi bir bilsen, bir Ölüm Orucu savaşçısı, bir Leninist kadın savaşçı olarak bu süreçte gösterdiğin yiğitliği, kahramanlığı. Gün gün, saat saat, hücre hücre erirken bedeninin, tanığı olduğumuz “seni”, sendeki “biz”i. Gün-

Kardeşten Öte Yoldaşım YOLDAŞIMDIN

lerdir sana dair her şey tek tek dolduruyor düşümü, düşünce mi, yüreğimi. Neler neler yok ki? Daha okula bile gitmezken, ufacıkken bana anlattığın o çikolata akan ırmakları, cennet masalından tut da, ilk okula gidişimize, ölen bir serçeğe göz yaşları içinde yaptığımız cenaze törenine, ilk okuduğumuz kitapların bizi saran heyecanına, gelecekle ilgili kurduğumuz düşlere, ilk politik

tartışmalarımıza, ilk eylemimizi nasıl, birlikte yapıp da sonra bunu her hatırlayışımızda nasıl kakkahalarla güldüğümüze, başarısız bir girişim sonrası bir pankartın yazılarını sökerken öfkeden başında nasıl ağladığına, ilk sokakta kalışımıza, ilk ayrılığımıza, kavgaya dair her şeyin bizde yarattığı o korkunç sevince, coşkuya... Neler neler daha... Hayatımın her döneminde, her ilkinde ilkin sen vardın. Bugün Leninist olabilmenin onurunu taşıyorsam, bunda en büyük pay sana aittir. Çünkü ilk sen tutuşturdu kavgayı yüreğimde. Ailemizin ilk devrimcisi, ilk Leninist oldun; Bana söylediklerini hatırlıyorum “Sen de bizdensin” demiştin de, o sevda çoktan dolaşırken damarlarımda nazlanmıştım, “Sen Leninist oldun diye, ablağın diye takım tutar gibi parti tutamam ya” demiştin de gülmüştün hani o kendine ve Leninist Partiye olan güvenle...

Hiç kardeş olmadık seninle. Kardeşten öteydi bu, yoldaşım, yoldaşımın. Gösterdiğin militanlık hep örnek oldu bana. Düşmana “şu boya bak şu yüreğe” dedirten, onları çığına çeviren militanlığınla. Sessiz, mütevazı ama asla yılmayan, boyun eğmeyen yüreğinle...

19 Aralık günlerinde son iki gün aynı ekibe düşmüştük. Omuz omuza, yürek yüreğe dövuştük bombalara, silahlara, kompresörlere karşı. Her saniyesi gözümün önünde o iki günün. Tam üç kez son sözlerimizi söylemiştik birbirimize, tam üç kez “tamam şimdi” deyip vedalaşmıştık da, yine yırtmıştık kefeni, ölmemiştik. O cehennem sıcaklığında, o alevlerin ortasında bir “ölüyoruz” haykırışı yükselmişti de, sen, “hayır, yaşayacağız” demiştin. (...) Ve zindanlarda yaşam için ölümüne bir yarış başladığında, hemen fırladın en öne, “ipi ilk ben göğüsleyeceğim” dedin. “kavuşacağım Deniz’e!”

Leninizmin o yaldızlı tarihinde bir dize olabilmek, insanlığa canından damıttığın özsuyunla “güneşli güzel günleri” sunabilmek, Deniz’in, Che’nin olduğu yerden bakabilmek için

dünyaya, “ben de varım” dedin “yaşamda olduğu kadar ölümdede de”... Ve ipi ilk göğüsleyenimiz oldun, zindanda ölümsüzleşen ilk kadın savaşçımız, ölümsüzleşen ilk kadın Ölüm Orucu savaşçımız... “İlk ben olacağım, ulaşacağım oraya” demiştin, ulaştın...

“Bunu ister çünkü,
hücrelerindeki hayat
Çağırır doğduğun günden beri
Çağırır mavi sonsuzluğa”
Seni sevmemek, seninle o-
nur duymamak, seni kıskanma-
mak mümkün mü yoldaşım, kızıl
kanatlı SerCHE...

Seni anlatmak... o kadar zor ki
bu. Sen deyince en çok da gülüşün, o
sımsıcacık gülüşünün güzelli-
ğiyle gözlerimin önündesin.
Öylesine güzelsin ki, bak-
maya kıyamıyor insan,
sevmeye doyamıyor, doku-
namıyor elim o incecik be-
deninin narinliğine. Koca-
man bir bilinç taşıyor bu
beden, kocaman bir yürek.
Dipsiz ve sonsuz bir sevdanın mavisine boyalı gülüşün,
gözlerinin ışıltısı...

Ne acımızı gömüyoruz içimize, ne de gözyaşlarımızı.
Gözyaşlarımızın tuzuyla dağlıyoruz yaralarımızı. Dipdiri
bir öfkenin kan kırmızısı tonunda seslerimiz. (...)

“Bırak yüzün şirle örtüsün,
Sen yıldızlara bak.
Bırak dünyanın yükünü
Ve zaferin türküsünü,
Yaşayanlara, yoldaşlarına...
Unutma, sen hepsinin üzerindesin,
Tüm gözlerin çevrildiği yerdesin,
Denizin ufkunda,
Gökyüzünün sonsuzluğunda...”

Sibelimizin bu şiirinin öyküsünü anlatmak istiyorum.
Yüzlere yaklaşmıştı canımız. Sabah güneşli güzel bir gün-
dü. Birazdan yine mektup yazma maratonuna başlayaca-
ğız. Sibelimizi bir balarısının sabrıyla yudumluyor şekerli
suyunu. Sonra başlıyor söze: “Yoldaşlar, gece bir rüya
gördüm. Çok güzeldi. Üzerime toprak atıyorlardı. Ne olu-
yor, niye yüzüme toprak atıyorlar diye panikliyorum bir
an. Yüzüme gelen toprakları silkelemeye çalışıyorum.
Sonra birden sakinleşiyorum. Bırak yüzün şirle örtül-
sün... bu dizeleri söylüyorum...” Bu düşün şiirini yazdı

sonra.

Sibelimiz, kızıl kanatlı atlımız, bal arla-
rına benzetmişti kendilerini. Bütün bir
kış, mevsimler, mevsimler boyu açlığa
yatırmak bedenleri, gün gün, hücre
hücre soluksuz kalırken inançla,
sevgiyle, umutla, sevdıyla beslen-
mek... şekerli suyla doldurmak
midenin boşluğunu...

“Biz tıpkı bal arılarına ben-
z ediyoruz. Bütün bir kış boyu şe-
kerli suyu verirlermiş onlara.
Baharda bal versinler diye. Şim-
di biz de şekerli suyla besleniyoruz.
Biz de bal yapacağız, tıpkı arılar gi-
bi...” demişti.

SerCHE’ m, Sibelim, senin o
narin bedeninin Murat-
mızın olduğu yerden
insanlığa sunuyor
şimdi balını. Bu bal,
bu canından damuttu-
ğun öz suyun, binlerce
tohuma can veriyor,
köklerinden gövdele-
rine yürüyüp, yemye-
şil bir bahar sunuyor

insanlığa. Coşuyor doğanın binbir rengi. Özsuyun binler-
ce tohuma can verip, yürürken köklerinden yapraklarına,
açarken çiçek çiçek, donatırken evreni binlerce genç yüre-
ğe yeni kahramanlıklar için güç veriyor, ilham oluyor.
Sen şimdi o 150 yıllık bilge fenerin ışıltısına sundun ışıltı-
nı. Şimdi o fenere bakan her gemici, ilkin senin gülen
gözlerindeki ışıltıyı görüyor, kocaman bir yüreğin, koca-
man bir bilincin ufacak bedene sığmayan coşkusunu, i-
nancını, umudunu, sevdasını, öfkesini görüyor. Senin, siz-
lerin ışıltısına bakarak yol alıyorlar şimdi. Yüreğimizde öf-
ke ve kinle, inanç ve coşkuyla... Üzülmeye, sızlanmaya
vaktimiz yok. Zafer sözümüz var çünkü sana, sizlere,
halklarımıza. Devrim sözümüz var. Sözümüzü tutacağız!
Özgürlük ağacının kanla sulandığı bu topraklarda tarih,
en coşkun bayramına tanıklık edecek.

Sana asla hoşça kal demiyorum. Hele şimdi daha bir
inanç ve inatla söylüyoruz: “mutlaka kavuşacağız, kaza-
nacağız mutlaka” ve şimdi artık sözler gereksiz, silahları-
mız konuşacak...

ZAFERE KADAR DAİMA!

Zuhâl Sürücü*

* Zuhâl Sürücü’nün, Ölüm Orucu eyleminin 124. gününde ölümsüzleşen kardeşi Sibel Sürücü’yü anlattığı mektubudur. Bu mektup, daha önce Devrimci Mücadele Birliği dergisinin 15-31 Mayıs 2001 tarihli 10. sayısında yayımlanmıştır.

ANTEP'TE 1 MAYIS AFİŞ ÇALIŞMASI

1 Mayıs'ta Taksim'de olmak bir onurdur. Bu onuru yaşamak için Antep Mücadele Birliği Platformu olarak çalışmalarımızı yoğunlaştırıyoruz. Çalışmalarımız çerçevesinde gerçekleştirdiğimiz Mücadele Birliği ve Devrimci İşçi Komiteleri afişlerimiz, Antep halkı arasında büyük bir ilgi uyandırdı. Afiş çalışmalarını Düztepe, Vatan Mahallesi, Ocaklar Mahallesi, Yavuzlar Mahallesi, Ünalı, Karşıyaka, Cinderesi, Yukarıbayır, Cumhuriyet Mahallesi ve şehir merkezinde yoğun bir şekilde gerçekleştirdik. 18 Nisan 2005 günü, Düztepe ve Vatan Mahallesi, 19 Nisan 2005 günü ise şehir merkezindeki afişleme esnasında ise polis engelleriyle karşılaştık. İlk olarak Düztepe'de önümüz sivil polisler tarafından kesilerek, afişlerin izinli olup olmadığını soruldu ve kimliklerimiz kontrolden geçirildi. Kimliklerimiz gb'ten geçiril-

dikten sonra, ekiplerin geleceği söylenecek bekletilmeye başlandı. Daha sonra iki araba terörle mücadele şubesi polisinin gelmesiyle, yol üstünde ifade vermeye zorlandık. Fakat uzlaşmaz tavrımız sayesinde bundan vazgeçtiler. Olayın ana cadde üzerinde olması ise, bekletilmemizin asıl nedenini ortaya koyuyordu. Yaklaşık 1 saat bekletilerek, aynı zamanda ortam terörize edilerek Düztepe halkına gözdağı verilmek istendi. Bir saatin sonunda kimliklerimizi geri verdiler ve bizler de çalışmamıza devam ettik. Ve yine yarım saat sonra, bu sefer Vatan Mahallesi'nde aynı polisler tarafından "DİK afişleri yapılıyor" gerekçesiyle yolumuz kesildi. Afişlerin kontrolü yapıldıktan sonra yeniden serbest bırakıldık. Polislerin durdurdukları yerlerde çevrede toplanan insanların ise, bizleri sahiplenmeleri, bizlerle sohbetler geliştirmeleri, polisle tartışmalar yaşamaları, orada yalnız olmadığımızı gösterdi. Bizler de insanlarla yaptığımız sohbetlerde, polisin faşist yüzünü teşhir eden konuşmalar yaptık.

1 Mayıs'ta Taksim'de olmanın onuru ve gururuyla çalışmalarımıza devam ediyoruz. Antep'te hiç bir baskı, işçi ve emekçi-

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN OLACAK!

Merhaba Y.E.Mücadele Birliği Okurları,

Bizler Gaziosmanpaşa Esentepe Mahallesi'nde Devrimci İşçi Komiteleri(DİK) oluşturduk. Ben daha önce Gazi Mahallesi'nde DİK'li işçilerle tanıştım. Sohbet ediyorduk. Bana işçi sınıfının, emekçilerin bağımsız, doğrudan kendi sınıf ve kitle örgütleri olan Devrimci İşçi Komiteleri'ni anlattılar. Ben de kendi arkadaşlarıma bu kapitalist sistemin işçi sınıfını her gün sömürüp, patrona daha çok sermaye kazandırmak için köle gibi çalıştırdığımızı, ezildiğimizi anlattım. Bizlerin de işçi sınıfının kendi bağımsız sınıf ve kitle örgütleri olan komite ve konseylerde örgütlenerek devrim ve iktidar için mücadele etmemiz gerektiğini söyledim. Bunun için biz de Esentepe Mahallesi'nde Devrimci İşçi Komiteleri'ni oluşturduk. İlk çalışmalarımızdan biri olarak DİK'in çıkardığı 1 Mayıs bildirimlerini 8 Nisan akşamı Esentepe'nin işçi ve emekçi evlerine dağıttık. Bazı aileler, böyle bildirimlerin ilk kez geldiğini söylediler, teşekkür ettiler. 9 Nisan sabahı saat 07.00'de GOP'da, daha çok Esentepe Mahallesi'nin emekçilerine, ezilip sömürüldükleri GAMAS, SANKO ve küçük sanayi sitesinde Mücadele Birliği ve DİK'in 1 Mayıs bildirimlerini dağıttık. Bazı işçilerle sohbet ettik. Onlara işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın Türkiye'deki tarihini anlattık. Kapitalizme karşı savaş günü olan 1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanı'na Taksim'e gelmelerini söyledik.

BİJİ YEK GULAN!

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

Banka-Belediye- Devlet:

YIKIM EKİBİ İŞ BAŞINDA

Sefaletle servetin büyük meydan savaşında çok önemli bir cephe daha açıldı: Gecekondu Savaşları. Bakanlar Kurulu, bu konuda aldığı “Acil Eylem Planı” kararını resmi gazetede yayınladı ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ne yetki ve sorumluluk verdi. Plan inanılmaz. 28 emekçi mahallesinde 60 binden fazla konutun “acil” olarak yıkılmasını öngörüyor. Aldatma gerekçeler sıralanmış: dere ıslahı, deprem, erozyon riski, kaçak yapılaşma vs. Geçen yıl Pendik-Aydos’ta başlayan Sarıyer-Armutlu’da devam eden, başka mahallelere sıçrayan en son Firuzköy’de ve İstinye’de kendini gösteren gecekondu savaşları, anlaşılan o ki, tüm İstanbul’u ateşler içinde bırakarak yaygınlaşacak.

Devlet, bir depremden daha korkunç bir felakete neden olabilecek kararlı adımlar atar da, emekçiler buna boyun eğerler mi? Öfke öylesine müthiş ki, büyük polis desteği, gaz bombaları, panzerlere rağmen yıkım ekipleri, istediklerini elde edemedi geri çekiliyorlar. Ama, gecekondu yıkımlarından öyle kolay vazgeçilmeyeceği, son hükümet karamamesiyle daha iyi anlaşıldı, ayrıca bu yıkımların arkasında, yalnızca belediyelerin bulunmadığına işaret ediyor.

Yoksul emekçi mahallelerine karşı girişilen bu kapsamlı ve sert savaşın arkasındaki esas güç, bankalar, sigorta şirketleri, finans şirketleridir. Belediye ve devlet güçleri, esas olarak sermayenin bu kesimlerinin tetikçiliğini yapıyor.

Geçen yıl Kasım ayında dikkat çekici bir toplantı vardı. “Konut Finansmanı ve Türkiye Konferansı” adıyla yapılan bu

toplantı, Hürriyet gazetesinin sponsorluğunda, İşbankası, Garanti, Denizbank, Yapı Kredi, İhlas Holding, Avrupa’nın büyük finans tekellerinin temsilcileri ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ni bir araya getirdi. Konu başlığı Türkiye olsa da, konuşulan kent İstanbul’du.

Toplantıda dile getirilen düşünceler, sermayenin bu konudaki korkunç planlarını da açığa vuruyor. Gazeteye açıklama yapan finans yöneticileri, tüm yurt çapındaki konutların yarısının gecekondu olduğunu, bunlar ortadan kaldırılmadıkça bankaların ve sigorta şirketlerinin arazi ve konutlar üzerinde kredi sisteminin egemen kılınmayacağını dile getirdiler. Çünkü bu gecekondu, hem değerli arazileri işgal ediyorlar, hem de ipotége konu olamayacak kadar değersizler. Öyleyse, kentlerden gecekondu temizlenmelidir. Tekellerin kararı bu oldu.

Gazeteye açıklama yapan bir bankacı şu itirafı dile getiriyor: “Böyle konuta dair uzun vadeli finansmanların sadece Türkiye içindeki kaynaklarla yapılması çok zor.” Yani, bu plan büyük emperyalist banka ve tekellere hizmet edecek. İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş, ilk etapta bir milyon kişiyi hedef aldıklarını açıklayıp: “İstanbul’u yıkacağız” diyerek, emperyalist tekellere ve işbirlikçi tekellere sözler veriyor.

Yoksulların Yaşamı Sermaye Birikiminin Önünde Engel

Sermaye neden böyle koca mahallelerin, kentlerin yıkımına ihtiyaç duyuyor? Arazi ve konut spekülasyonları, sermayenin genişlemesinin hızlanması için bir zorunluluktur. Faizlerin düşük oranlarda seyrettiği durumlarda, arazi ve konut ipotekleri, tıpkı borsada işlem gören hisse senetleri gibi, büyük spekülasyonlara konu olur, onların aracı halini alır. Daha önceki dönemlerde faiz oranları yüksek olduğu için, sermaye arazi ve konut spekülasyonlarından uzak durdu. Ancak üç yıldır faiz oranları düşüyor. Boş araziler, değerlenmek için büyük alt yapı projelerinin (yollar, ticaret merkezleri) hayata geçmesine ihtiyaç duyarlar; konutlar ise inşaat yapım sürelerine bağımlıdır. Yani bu alandaki kazançlar ancak orta vadede ortaya çıkarlar. Düşen faiz oranları, sermayeyi bu tür orta vadeli kazanç alanlarına doğru sürer.

Düşen faizlerle birlikte dövizlerin ucuzluğu bir başka olguya daha işaret ediyor. Emperyalist sermayenin elinde, bir değer üretmeden duran fazla sermaye birikmiş durumda. Eğer bu fazla sermayeler, üretime ya da serveti temsil eden mallara dönüşmezse, herhangi bir kriz anında, bu fazla sermaye buhar olup uçar. Ama bu paralar, arazi ve konut gibi, durduğu yerde değerlenen mallara doğru kaydırılırsa, fazla sermayenin krizler sırasında değerlerini kaybetmeleri önlenebilir, dahası krizlerle birlikte canlanan arazi-konut spekülasyonlarından, inanılmaz karlar elde etme fırsatı doğar.

2001 yılından daha büyük bir krizin ayak seslerinin her yerden duyulduğu bu dönemde, sermayenin gecekondu karşı neden “acil eylem karamameleri” çıkardığı daha iyi anlaşılıyor. Sermayenin acelesi var. Kendi birikiminin genişlemesinin önünde, yoksulların yaşamını kurdukları gecekondu duruyor.

Tapu Savaşı Değil, Yaşam Hakkı Savaşı

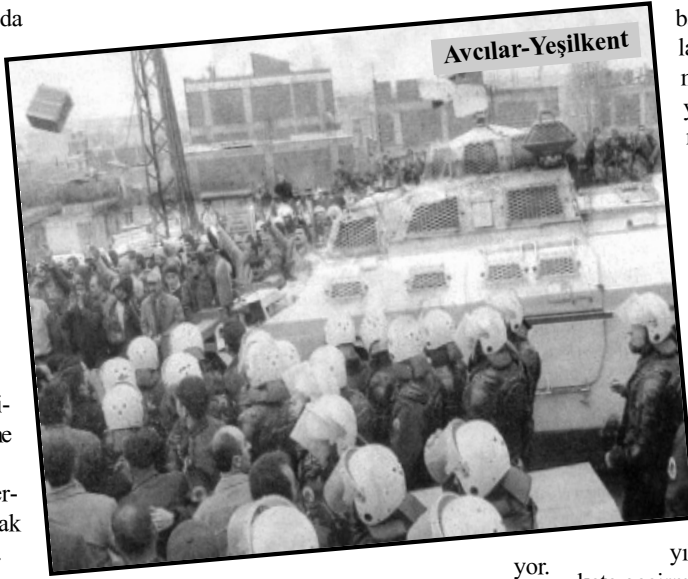
Öyleyse, başlayan gecekondu savaşlarına bir “tapu savaşı” gözüyle bakmak, doğru bir yaklaşım olmayacaktır. Her şeyden

önce, ellerinde tapusu olanlar da başka gerekçelerle -deprem ve erozyon riski, islah vs.-evlerini kaybedecekler. Ali-beyköy'de öyle olmadı mı? Firuzköy'de ve İstinye'de bir çok evin tapusu var. Ayamama Deresi çevresinde yıkılması düşünülen evlerin de öyle.

70'li yıllarda benzer gecekondular yaşandı. Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi ve sonraki yıllarda Armutlu gibi yerler, bu mücadelelerde öne çıktı. Fakat o zaman sermaye ve onun devleti, sözkonusu yerleri imara açarak, tapu dağıtarak sorunu çözme yoluna gitmişti.

Şimdi, böyle bir çözüm yolu yok. Sermaye gecekondularını yıkmak ve boş arazilere el koymak; emekçileri de tümüyle kent sınırları dışına sürmek ya da bankalara kölece borçlanmak biçimindeki ölüm kısıncasına almak zorundadır.

Bu savaş, bir anda başlayıp bitmeyecek. Sermaye, belediyeler ve polislerle, emekçi semtleri tek tek hedefleyecektir. Burada, semtler arasında dayanışmayı kurmak ve geliştirmek hayati önem taşı-

yor. Öte yandan, yıkım operasyonlarından sonuç alamayan sermaye, başka yollar da deneyecektir. Örneğin, yıkılacak mahallelerin elektrik ve suyunu kesmek gibi. Bu kavga ciddi, sert ve kapsamlı geçecektir.

Gecekonduların emekçileri bu gerçeği görüyor ve daha şimdiden ona göre hareket ediyorlar. Ellerinden, tümüyle yaşam haklarının alınmak istendiğini görüyorlar. Bir ölüm-kalım savaşı gibi hazırlık yapıyorlar. Toplantılar düzenliyor, ani

baskınlara karşı nöbet tutuyorlar. Direniş için gerekli malzemeyi hazır tutuyorlar. Bu büyük öfke, kısa sürede örgütlenme ve savaşıma alışkanlıklarını yaratıyor.

Bir ayaklanma için gerekli olan komitelerin ve milislerin emekçiler içinde yaygınlaşması için bugüne dek görülmemiş ölçüde muazzam fırsatları, gecekondular savaşıyla sermayenin bizzat kendisi yaratıyor. Leninist Parti bu konuya özel önem vermeli, gecekondular semtlerindeki emekçileri, yaşam haklarını ellerinden alan bu

yıkımlara karşı uyarmalı, harekete geçirmeli, diğer semtlerle dayanışmayı büyütme için halka çağrılar yapmalı ve emekçi halkların daha bugünden hayata geçirdikleri komiteleri, milislerle güçlendirip, genel bir ayaklanmanın aracı haline getirmelidir.

Boşa geçecek tek bir gün bile yok. Bu savaşı kaybetmek, İstanbul'u sermayeye teslim etmek olacaktır. Ama bu savaşı kazanmak, sermayeyi en güçlü olduğu yerde yenmek olacaktır.

DEMİRCİ KAWA'NIN CESARETİYLE ADANA'DA NEWROZİ

Gelen Newroz'u karşılamak ezilen Kürt ulusunun her birinin olduğu gibi halkların mücadele birliğini her koşul altında savunan Leninistlerin de gündemindeydi. Leninistler Newroz'u özüne yakışır bir şekilde karşıladı. Leninistler dışında tüm yapılar, Mimar Sinan'da halay çekerek "Newroz'u kutladı. Biz, Kürdistanlı komünistler, Kürt ulusunun isyan ve başkaldırı gününü serhıldana çevirmenin onuru içerisindeyiz. Polis, 15 Mart'tan başlayarak mahallenin önemli bölgelerini panzer ve çevik kuvvet ekipleriyle tuttu. 20 Mart günü saat 18.30 sıralarında Anadolu Mahallesi Cuma pazarında bir araya gelen leninistler, önce lastikler yakarak halay çekmeye başladı. Ardından 300 kişilik kitleyle anayola doğru yürüdü. Polis, aldığı önlemlere rağmen bu kadar insanın üstlerine yürümesine şaşmış olmalı ki, ilk anda büyük panik içerisinde girdi. Polislerin gaz bombasıyla kitleye saldırmasına karşı, kitle hep bir ağızdan "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganlarıyla saldırıya geçti ve yaklaşık 4 saat süren çatışmada kayıp verilmedi. Bu arada bir çevik kuvvet panzeri, kullanılmayacak hale getirildi. 21 Mart günü aynı yerde tekrar bir araya gelen Leninistler, ilk günün coşku ve deneyimiyle bu sefer Asri Mezarlığın önüne (ana cadde) barikat kurarak

slogan atmaya başladı. Barikata panzer ve gaz bombalarıyla saldıran polisler, oluşturulan birliklerin ara sokaklardan saldırısı karşısında çaresiz kaldı. Eyleme yaklaşık olarak 700 kişi katıldı. Çevre halkının kapıları sonuna kadar açarak bizi sahiplenmesini hazmedemeyen sermaye devletinin kolluk güçleri, evlerin camlarını kırıp gaz bombaları atarak halkı sindirmeye çalıştı. Eylemde sık sık "Kürdistan'da Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm", "Faşizme Karşı Silah Başına", "Biji Serhıldana Newroz", "Ji bo Azadi Aşti Şer Şer Şer" sloganları atıldı. Eylemin olduğu saatlerde, evlerinde uyuyan bazı çevrelerin "Biz de destekledik, biz de vardık" tarzında söylemleri ise gerçeği yansıtmıyor. Biz de eylemde diğer kurumların olmasını isterdik, ama ne yazık ki her sene nasıl ki 1 Mayıs'ta Taksim'de yalnızsak, 21 Mart'ta Anadolu Mahallesi'nde de Leninistler, emekçi Kürt halkı ve polislerden başka kimse yoktu.

**KÜRDİSTAN'DA TEK ÇÖZÜM YA DEVRİM YA ÖLÜM!
YAŞASIN ULUSLARIN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!**

**YAŞASIN KÜRT VE TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!

Adana'dan Leninistler

6 Mayıs'ta

Harbiye Açıkhava'da

B
U
L
U
Ş
U
Y
O
R
U
Z

AYIŞIĞI
Sanat Merkezi

P
R
O
G
R
A
M

SUAVİ
NİHAT BEHRAM
REŞO
GRUP EMEĞE EZGİ
ALİ ASKER
Konuk Aydın ve
Sanatçılar

BİLET SATIŞ NOKTALARI

Beyoğlu
Mephisto

0 (212) 249 06 87

Beyoğlu
Metropol

0 (212) 249 36 73

Sisli

Kelepir Kitabevi

0 (212) 246 58 51

Sirinevler

Anatolia Cafe

0 (212) 639 11 64

Avclar

Viran Cafe

0 (212) 590 64 16

Gültepe

Ekin Kırtasiye

0 (212) 283 80 42

Gazi

Ayışığı Ekin Sanat Merkezi

0 (212) 650 74 61

Sarıgazi

Ekin Sanat Merkezi

0 (216) 620 97 43

Kadıköy

Seyhan Müzik

0 (216) 526 16 36

Aksaray

Ezgi Müzik

0 (212) 589 05 89

Bağcılar

Meksikalı Kitap ve
Sanat Evi

0 (212) 435 11 21

E dip AKBAYRAM (Müziyen), Ahmet Can AKYOL (Şair), Derya ALABORA (Tiyatrocu), Ali ASKER (Müziyen), Fikret BAŞKAYA (Yazar), Nihat BEHRAM (Şair), Ataoğlu BEHRAMOĞLU (Şair), Mihrî BELLİ (Yazar), Sevim BELLİ (Yazar), İsmail BEŞİKÇİ (Yazar), İsmail DEMİRCİOĞLU (Müziyen), Bilgesu ERENUS (Yazar-Müziyen), Cezmi ERSÖZ (Yazar), Genco ERKAL (Tiyatrocu), Haluk GERGER (Yazar), Nurettin GÜLEÇ (Müziyen), Cengiz GÜNDOĞDU (Yazar-Eleştirmen), Hüseyin İLBEYİCİ, Orhan İYİLER (Yazar), Muzaffer İZGÜ (Yazar), Şevket KARAKIŞ (Şair), Tuncel KURTİZ (Tiyatrocu), Lale Mansur (Tiyatrocu), Erkan OĞUR (Müziyen),

Fatıl ÖZTÜRK (Şair), REŞO (Müziyen), SUAVİ (Müziyen), Ahmet SONER (Sinemacı), Berrin TAŞ (Şair), Ahmet TELLİ (Şair), Gültekin TETİK (Fotoğraf Sanatçısı), Hilmi YARAYICI (Müziyen), Ragıp ZARAKOLU (Yazar),

Koma AGİRE JİYAN, Koma ÇİYA, Grup DENİZ'e TÜRKÜ, Grup EMEĞE EZGİ, Grup PATİKA, Denge SODİRİ, Koma GÜLAN XERZAN,

Av. Halit ÇELENK, Av. Şekibe ÇELENK, Av. Murat AK, Av. Birsan AVCI, Av. İlker BURGAÇ, Av. Hacer ÇEKİÇ, Av. Gürsel DEMİR, Av. Hülya DEVECİ, Av. Ali Rıza DİZDAR, Av. Eylem ERKASLAN, Av. Hakan KARADAĞ,

Av. Eren KESKİN, Av. Mihriban KIRDÖK, Av. Güçlü SEVİMLİ, Av. Mehmet ŞAHİN, Av. Gülizar TUNCER, Av. Eşber YAĞMURDERELİ, Av. Özgür YILMAZER, Av. Cemal YÜCEL, Asrın Hukuk Bürosu, Dr. Şebnem Korur FİNCANCI, Dr. Osman ÖZTÜRK, Dr. Özgür KASAPÇOPUR

SENDİKALAR VE KURUMLAR:

Ayışığı Sanat Merkezi (Taksim), Ayışığı Sanat Merkezi (İzmir),
Ayışığı Sanat Merkezi (Antep), Ayışığı Ekin Sanat Merkezi (Gazi), Ekin Sanat Merkezi (Sarıgazi),
Ekin Sanat Merkezi (İkitelli), Emek Kültür Merkezi-Reutlingen (Almanya)
Belediye İş İzmir 2 No'lu Şb. Bşk. Süleyman Karakaya, BES Genel Bşk. Bülent KAYA,
BES 1 No'lu Bşk. (KESK Dönem Sözcüsü) Ahmet TURAN, DİSK Ankara Bölge Temsilcisi Tayfun GÖRGÜN,
DİSK Genel-İş Ege Bölge Bşk. Muharrem KURT, DİSK Genel-İş Ege Bölge Şb. Sym. İsmail BERK,
DİSK Genel-İş İzmir 4 No'lu Şb. Sekr. Mustafa KAYA, DİSK Genel-İş Antep 9. Bölge Şb. Bşk. Nihat BENCAN,
Eğitim-Sen İstanbul 1-3-5-7-8 No'lu Şubeler, Eğitim-Sen Antep Şb. Bşk. Mehmet BOZGEYİK,
Enerji Yapı-Yol-Sen Genel Bşk. Bedri TEKİN, Enerji Yapı-Yol-Sen'den Fikret ÇOLAKOĞULLARI,
Yapı-Yol-Sen İzmir Şb. Skr. Zeki IRMAK, Antep Tüm-Bel-Sen Bşk. Yusuf ŞAHİNLER
ÇHD İzmir Şb. Bşk. Bahattin Özdemir, Duvara Karşı Tiyatro (İzmir) Gen. San. Yönetmeni Melda Anıl,
Genç Emekçiler Birliği Derneği (GEB-Der) İzmir,
Tunceliler Dernekleri Federasyonu (TUDEF) Bşk. Gn. Sekr. Ali Rıza BİLİR,
Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DETAK), Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), Devrimci İşçi Komiteleri (DİK), Emekçi Kadınlar (EKA), Mücadele Birliği Platformu

ADRES: İstiklal Cad. Rumeli Han No:88/11 Kat:6 BEYOĞLU/İstanbul Tel:(0212)292 13 48

halkın denizi denizleşen halkla

AYIŞIĞI
SANAT MERKEZİ

6 MAYIS

SAAT: 20⁰⁰ harbiye

**SUAVİ
NİHAT BEHRAM
REŞO
ALİ ASKER
GRUP EMEĞE EZGİ
KONUK SANATÇI VE AYDINLAR**

Ayışığı Sanat Merkezi irtibat Telefonları:

Taksim: (0212) 292 13 48 İzmir: (0232) 446 35 14 Antep: (0342) 230 38 74

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

“Yaşamım boyunca yaşamın anlamını bulmak için çalıştım. İnsanın, yaşamının bir anlamı olmalı. Yaşamı anlamlı kılmak üzerine hep düşündüm. Neden yaşıyorduk? Nasıl yaşamalı? Günü yaşamak, günü birlik, geçici mutluluklar, geçici sevgiler, ‘nasıl yaşamalı’ın cevabı değildi. Sonra sizlerle tanıştım ve yaşamın anlamını bulmak için elde ettiğim her ilerleme, her adım, beni mutluluğa daha da yaklaştırdı. Ben, gerçek mutluluğu yoldaşlarımı ve kolektifi tanıdığımda tattım. Ama hiçbir zaman nasıl yaşamak gerektiği sorusunu sormaktan vazgeçmedim. Kendi içimdeki her zaafı, her yüzleşmeyi, her sorunu yoldaşlarıma açtım. Yalnızca sizlerle bunları konuştum, başka hiç kimseye açmadım. Düşmanın önünde asla eğilmediğimi biliyorsunuz. Onların karşısında zaafılarımı, sorunlarımı göstermedim. Ne yaşamışsam, yoldaşlarımla konuşmaktan çekinmedim, geri durmadım. Bu bütünün bir parçası olmaktan aldığım mutluluk ve güçle aştım zaafılarımı, sorunlarımı... Biz dostu da, düşmanı da biliyoruz. Sizsiz bir yaşamı asla kabul etmeyeceğim... Sizden asla vazgeçmeyeceğim...”

